

Giới thiệu Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng

Bạn sẽ làm gì với 1 người đã thích bạn khi mới chạm mặt lần thứ 3? Hơn nữa còn là 1 cậu con trai vô cùng tình nghịch nhưng thật sự bên trong lại là 1 đứa mới từ quê đến?

Nhật Hạ ban đầu không có ấn tượng gì đặc biệt với người này, càng ngày lại càng thấy chán ghét. Hắn làm nó đau đầu, làm nó phải dè dặt, cái tính ngỗ ngược nghịch, luôn quan tâm đến nó cho dù có bị hắt hủi làm nó tức phát điên, nhưng không thể nào bỏ mặc được. Bây giờ không, sau này cũng không?

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lần gặp mặt thần kỳ

Sài Gòn, 2008

Tối nay trời mưa tầm tã không ngớt. Con gió lạnh khê luồn qua gáy Nhật Hạ, làm nó hơi ớn ớn. Nó liếc đôi mắt sâu thẳm qua chiếc đồng hồ đặt treo trên tường: 9h30. Mẹ làm gì mà giờ này chưa về nữa nhỉ? Đẹp nổi tò mò qua 1 bên. Nó đã ngồi trên ghế bàn học 2 tiếng rưỡi rồi, cũng muốn đứng dậy vươn vai cho đỡ mỏi. Nhật Hạ chậm chậm bước xuống cầu thang trong căn nhà nhỏ ở trung tâm thành phố, nó với tay rót 1 cốc nước ấm để mát xa cổ họng

Ầm.....Ầm.....Sấm chớp không ngừng nổi dậy ở ngoài trời, mà trong nhà thì vẫn tĩnh mịch như chốn chùa chiền, nó khoanh tay dựa vào gian bếp nhấp nhấp ly nước lọc mà như thưởng thức cà phê. Nhật Hạ nghe thấy tiếng lục đục ở cửa, đoán chắc là mẹ đã về

- Mẹ về đây, ngoài trời mưa to quá nhỉ? - mẹ nó phui phui tay áo rồi đi vào nhà, lại còn ngoái đầu lại ra sau - vào đi cháu..... - mẹ nó vẫy tay như có 2 vị khách thứ 3 ở trong nhà

- Vâng..... - rời khỏi bóng khuất trong mắt nó là thân ảnh của cậu con trai cao khều, người mặc đồ thể thao sát nách với cái túi chéo thể thao, tóc mái ngó đội mũ snackback ngược trông cực chất, khuôn mặt tuấn tú dễ nhìn mà thái độ thì vô cùng lễ phép nhu mì - Ơ..... - thấy còn có người khác trong nhà thì hắn ngạc nhiên mở to mắt

- À, là con gái cô.....cháu đừng ngại, ngồi đây đi - mẹ nó kéo cái ghế ở bàn ăn rồi mời mọc hắn. Dương Phong cười cười rồi cũng ngồi xuống ghế mà vẫn tò mò nhan sắc của người con gái có dáng vóc..... nhỏ bất thường thế này - Hạ, ngồi xuống luôn đi, mẹ có chuyện muốn nói

Nhật Hạ ngẩng đầu lên sau khi đã ụp cái ly. Dương Phong 1 lần nữa sững sờ nhìn nó nín thở, tim đập mạnh khó khăn. Nhưng mà.....ánh mắt đó lạnh quá, lạnh đúng như những gì hắn từng tưởng tượng vô số lần trong mơ về người con gái mà mình hy hữu chạm mặt trong vô vàn con người ở cái thành phố tập nập này. Nhật Hạ chẳng bận tâm lắm về người ngồi bên cạnh mẹ đang nhìn mình chăm chăm, nó chỉ 1 lòng muốn nghe cái câu chuyện thú vị mà mẹ sắp mở miệng nói

- Con còn nhớ chuyện 1 năm trước mẹ nói mẹ có 1 người bạn không? - mẹ nó bắt đầu từ cội nguồn của sự việc

- Chuyện đã là 1 năm trước rồi, làm sao con nhớ được - nó vẫn điềm nhiên chống cằm nói. Từng cử chỉ, ánh mắt, điệu bộ và lời nói của nó in hình trong tâm trí hắn, Dương Phong còn nghĩ là mình đang mơ cơ, 1 giấc mơ thật là diệu kỳ

- Vậy được - mẹ nó thở hắt ra - chuyện là đây là con trai của bạn mẹ, cô ấy mất đã lâu mà nó lại bị mẹ kể đuổi khỏi nhà nên.....mẹ cho cậu ấy đến ở chung với nhà mình

- Tại sao mẹ phải làm chuyện đó? - nó hỏi 1 câu vô cùng hóc búa mà cũng chẳng thèm nhìn hắn luôn

- À là vì, không phải là mình cố ý đâu. Sau khi bị đuổi, mình về sống với nhà ngoại năm 10 tuổi. Đến năm lớp 10 thì chuyển lên thành phố thuê nhà trọ học, nhưng mà.....bà chủ nhà đuổi mình ra khỏi nhà vì.....không trả nổi tiền trọ.....CHÚ KHÔNG PHẢI LÀ.....mình cố ý đâu.... - về sau hắn càng lí nhí dần

- Cháu làm gì mà vội vội vàng vàng giải thích thế, con Hạ đã nói gì đâu chứ - mẹ nó buồn cười nhìn hắn tội nghiệp - đó là bạn thân của mẹ mà. Mà 2 đứa cũng bằng tuổi nhau mà.....ở chung, chắc không có vấn đề gì chứ? - mẹ nó nhướn mày trông chờ - Con thì không sao, chỉ cần đừng động đến đồ đạc của con và.....đừng làm gì ảnh hưởng đến việc học của con là được - Nhật Hạ nói giọng đều đều

- Đương nhiên rồi, mình sẽ không.....làm cậu khó chịu đâu mà. Với lại hình như.....chúng ta học chung trường thì phải - Dương Phong nhe răng cười mặc dù hắn đã biết chuyện đó từ lâu

- Hình như ai tên Phong cũng dễ thương hết Hạ nhỉ? - mẹ thấy nó không có vẻ gì là xối lời thì cười lớn

- Mẹ nói cũng đúng ạ..... - Nhật Hạ bây giờ mới chuyển ánh mắt nhìn hấn. Dương Phong cảm giác như nó sắp nhìn thấu luôn hấn vậy, cảm thấy hơi hộp hơ hơn cả khi tưởng tượng những cuộc nói chuyện vô hình giữa 2 người - nhưng hình như người này là ngoại lệ - nụ cười của hấn lập tức đông cứng

- À.....à sau này, Phong nó ở phòng lúc trước của ba, tức là cạnh phòng con đây. Nhưng hôm nay trời tối rồi, phòng lại chưa dọn kịp, thôi thì.....

- Thôi để cháu ngủ trên ghế cũng được cô ạ - Dương Phong ngại ngần gãi đầu nhìn mẹ nó

- Cô định nói Hạ cho con ngủ nhờ trong phòng chứ ngoài này nóng lắm, vào đó cho nó mát - mẹ nó không quên liếc nhìn biểu hiện của nó. Nhật Hạ chán nản đứng dậy lên phòng

- Thôi ạ.....cháu không dám.....làm phiền..... - sao mẹ nó có thể tùy tiện để 1 đứa con trai vào phòng con gái mình ngủ chứ

- Thì con ngủ dưới đất thôi. Được không Hạ? - Nhật Hạ đang đi nửa chừng cầu thang thì dừng lại

- Con không có ý kiến đâu. Chỉ là, nếu cậu ta dám làm gì.....con không ngại để cậu ta gia nhập trại thương điên đâu - câu nói của nó như mang đá tảng ở Bắc cực rải khắp nhà vậy

- Hi, nó là vậy đấy cháu, ăn nói không có được.....bình thường cho lắm - mẹ nó cười xòa - thôi cháu tắm rửa rồi đi ngủ đi, để đồ đạc ở đây mai dọn, rồi cô lấy chăn ra cho

- Cháu cảm ơn cô ạ! - hấn cảm thấy vô cùng biết ơn mẹ, vì mẹ đã có người bạn tuyệt vời thế này, còn người bạn này của mẹ.....lại có người con gái mà hấn đang mong ngóng chờ đợi được gặp mặt

Tắm rửa sạch sẽ, hấn mặc cho mình chiếc quần lửng với áo thun bình thường. Vậy là còn 2 tuần nữa thì chính thức bước vào lớp 11 rồi. Nhưng năm nay thật là khác, hấn gặp được nó, rồi sẽ được nói chuyện, ngắm nhìn nó thỏa thích. Nghĩ đến đó là Dương Phong lại cười hí hửng 1 mình, mà không hay ở đằng kia có 1 ánh mắt sắc lạnh nhìn hấn, là ánh mắt cũng bình thường mà hấn cảm thấy sao nó đang nhìn 1 kẻ tâm thần vậy nè. Dương Phong hấn giọng rồi đi vào phòng. Con gió mát lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vù vù vào làm hấn rã cả người vì tê tái. Nhật Hạ lúc này cảm chán ra của hấn rồi đặt lên đất. Dương Phong cũng biết ý cúi xuống trải trải chuẩn bị đi ngủ, buổi tối tuyệt vời nhất trong cuộc đời của thằng học sinh nghèo như hấn. Nhật Hạ ngồi lên bàn học chuẩn bị sách vở

- Ủa? Hè mà cậu còn phải học bài hả?

- Tôi phải đi học hè mà - nó điềm đạm nói rồi cất sách vở vào cái ba lô nhỏ nhỏ. Sau đó thì tắt đèn đi ngủ. Bụp.....phòng ồc đột nhiên tối thui làm hấn hoảng quá, quơ tay loạn xạ mà không hay trúng người nó- A..... - Nhật Hạ khẽ rên rồi ngồi chạch bạch xuống giường

- Ô.....xin lỗi, là mình đụng cậu hả? - Dương Phong lập tức lo lắng, nhưng mà hấn chẳng thấy gì cả, lại còn không nghe nó lên tiếng nữa chứ - cậu.....cậu còn ở đó không? Đây.....này.....

- Cậu ồn quá đi - Nhật Hạ bật đèn bàn lên. Ánh đèn màu vàng mờ mờ như cứu sống hấn. Dương Phong sau khi xác định được vị trí của nó thì suýt xoa

- Cậu có sao không? Mình làm cậu đau hả? Xin lỗi nhé, tại tối quá mình không thấy đường..... - hấn nói nguyên 1 dây tua mà nó thắc mắc sao hấn không mồm miệng nhỉ?

- Thì tôi đã nói gì đâu - nó đứng dậy đi lại chỗ đèn bàn - cậu ngủ đi, để tôi tắt đèn - ánh mắt nó trước sau như 1, nhưng sao hấn cứ cảm thấy, nó đang khó chịu thế nhỉ? Mới đêm đầu tiên mà đã có ấn tượng không tốt rồi

- Ờ....ờ..... - Dương Phong ngoan ngoãn đắp chăn nằm im thiu thít. Bụp.....1 màn đêm lần nữa lại bao trùm lấy căn phòng nhỏ này. Nhưng mà hình như hấn còn lạ phòng, nằm loay hoay mãi vẫn chưa ngủ được - cậu.....cậu ngủ rồi hả? - Dương Phong khẽ lên tiếng sợ làm nó thức giấc

- Ngủ rồi, lại bị cậu làm cho thức giấc đây này - tuy không nhìn thấy mặt nhưng nghe giọng hấn cảm thấy như nó đang bực bực

- Vậy à, vậy mình xin lỗi

- Vậy tôi ngủ đây

- Á khoan.....chờ.....chờ đã.....Mình lạ chỗ, nên ngủ chưa quen.....cậu có thể nói chuyện với mình 1 chút được không?

- Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi? Với lại.....tôi với cậu thì có gì để mà nói chứ?

- Thì.....có chứ? Cậu không biết chứ chúng ta đã từng gặp nhau rồi đấy. 1 năm trước đấy. Lúc mình mới lên thành phố còn đi xe lông ngóng thì bị tai nạn, là cậu đã gọi điện cấp cứu giúp mình. Lúc đó mình còn chưa kịp cảm ơn nữa

- Tại sao ai cũng nhắc đến chuyện 1 năm trước thế nhỉ?

- À.....vậy ra.....cậu không nhớ hả?.....um.....không sao, vậy kể lần gặp gần đây đi. Tuần trước ở trên xe buýt, tôi bị móc túi mà cậu đã giúp tôi lấy lại điện thoại đấy. Nhớ không?

- Không nhớ

- Ờ.....vậy sao..... - hấn hụt hẫng - từ sau khi 1 năm trước, mình mấy tuần liền ngồi trong bệnh viện, lúc nào mình cũng nghĩ về cậu đấy, mình còn phác họa lại gương mặt của cậu để sau này khỏi quên đấy. Thật không ngờ, hôm nay lại có duyên như vậy. Cậu là người con gái đầu tiên giúp mình ở thành phố đấy. Người ta nói lần đầu tiên gặp nhau là ngẫu nhiên, lần thứ 2 là tình cờ, lần thứ 3 là định mệnh đấy

- Xem ra.....cậu ở quê quen rồi nên lời nói cũng sến sẩm không kém nhỉ?

- Đương nhiên rồi.....mà cũng không hẳn..... - hấn vốn định bắt chước lời thoại trong truyện tranh, ai ngờ ra đời thực lại sến không đỡ nổi - nhìn cậu giống như nữ thần có hào quang khắp người vậy, thật đó, mình vô cùng vô cùng thích cậu - đợi hấn ba hoa 1 mình 1 hồi thì nó buồn ngủ quá nên thiếp đi luôn. Cũng chẳng buồn nói lời nào nữa

Cứ nghĩ đến việc sau này được ở chung nhà với nó là hấn lại bật người dậy lúc sáng sớm. Nhanh chóng làm vệ sinh rồi hấn phòng ngay xuống cầu thang thì chỉ thấy mẹ nó đang loay hoay ở bếp

- Dậy rồi hả Phong, ăn sáng đi này. Chút nữa cô đi làm, cháu ở nhà trông nhà nhé - mẹ nó đặt đĩa trứng ốp la lên bàn

- Ủa? cậu ấy đâu rồi cô? - hấn phẩn khởi hỏi

- À, Hạ nó mới đi học rồi, 9h mới về, cháu ráng đợi đến lúc đó nha - mẹ nó cười hiền từ

- Dạ - Dương Phong cảm thấy có chút buồn buồn trong lòng. Sáng nay hấn đã mong muốn người đầu tiên mình thấy mặt là nó, vậy mà từ sáng sớm đã mất dạng rồi

Vậy là mẹ nó cũng đi làm luôn rồi, chỉ còn mình hấn ở nhà. Dương Phong chán nản nhìn nhìn xung quanh. Rồi hấn chợt nghĩ, chốc nữa thôi là nó về nhà rồi. Hấn phải thể hiện thật tốt mới được, Dương Phong xắn tay áo lên bắt đầu quét nhà, lau nhà, rửa chén, nấu cơm.....làm hết tất cả việc nhà 1 cách hăng hái nhất

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thằng nhà quê

- Hắc xì..... - tiếng nhảy mũi của Nhật Hạ làm Dương Phong thốn đến tận tim, vội vội vàng vàng chạy ra cửa. Hấn thấy 1 cô gái ốm yếu 1 tay tựa vào tường, 1 tay xoa mũi thì bất giác thấy thật là lo lắng

- Cậu.....cậu không sao chứ? Cảm hả? - Dương Phong nói giọng nhỏ nhẹ nhất có thể

- Không sao - Nhật Hạ cởi giày vào nhà mà thấy sạch sẽ hấn, đúng là cho ở nhờ cũng có cái lợi đấy nhỉ?

- Trời nóng thật nhỉ? Cậu ngồi xuống đây đi, để mình đi lấy nước đá cho - Nhật Hạ thấy hấn nói cũng đúng vì cô họng nó bây giờ khô rát lắm rồi. Thấy nó chịu nghe lời mình như vậy, Dương Phong vui như hội, lật đật chạy đi rót nước. Trong khi chờ, nó lôi sách nâng cao ra đọc 1 chút

5 phút sau.....Nhật Hạ vẫn chưa thấy ly nước nào đặt trước mặt mình, thay vào đó lại có tiếng lục đục phát ra từ tủ lạnh. Đặt quyển sách xuống, nó nhướng mắt nhìn cái con người đang loay hoay trước cái tủ lạnh này giờ

- Cậu làm gì thế? - nghe tiếng gọi thì hấn giật nảy mình, gãi đầu quay lại hỏi

- Mình tìm.....tìm.....đá nhưng mà.....không thấy.... - thật hết nói nổi với cái tên nhà quê này, chắc tủ lạnh ở dưới kia không có phức tạp như bây giờ, chỉ có 2 ngăn. Còn nhà nó thì dùng tủ có 2 cánh nên.....ngăn đá ở dưới. Nhật Hạ lách qua người hấn cúi xuống mở ngăn đá ở dưới ra - Cảm.....cảm ơn..... - trời ơi!!! Cuộc đời Hà Dương Phong chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, ngay cả việc đơn giản như lấy đá trong tủ lạnh mà hấn cũng không làm được

Dương Phong mím môi ngồi xuống đối diện nó, thậm chí chỉ còn dám nhìn lên. Không khí bây giờ như có ngàn tấn sắt đang đè nặng lên tim hấn. Còn Nhật Hạ thì điềm đạm uống nước vẫn cái phong cách thường thức đó, làm cho hình ảnh vô cùng đơn thuần như vậy trở nên thật long lanh trong mắt hấn. Đúng là có nằm mơ hấn cũng không nghĩ được có ngày mình sẽ được sống cùng nhà với nó, lại còn được ngồi cùng bàn. Dù là chẳng thể nói chuyện tự nhiên nhưng tận sâu trong lòng, hấn rất thích người con gái này

- A quên mất, mình còn chưa giặt đồ nữa - Dương Phong đứng dậy lấy cái giỏ đựng đồ

- Chỉ cần bỏ vào máy giặt thôi mà

- À.....Ừm..... - Dương Phong nghe lời nó bỏ hết đồ vào máy giặt. Hấn nhìn mấy cái nút trên máy mà lé cả mắt. Tùm lùm hết mà toàn chữ tiếng Anh. Vài cái thì hấn biết chữ nhiều thế này thì - Ừm.....Cậu có thể.....bấm giúp mình được không? - hấn ngoái đầu ra ngoái hỏi nó. Nhật Hạ lại xách đít lên làm những động tác vô cùng thuần thục. Thật là, hấn chưa có bỏ nước giặt vào mà đã đòi bấm máy rồi, nó ần ần gì đó, hấn dán mắt vào mà cố ghi nhớ để lần

sau khỏi phải lặp lại tình huống bất đắc dĩ này nữa - Ồ.....thì ra là vậy, cảm ơn cậu nha!

Nhật Hạ nghe xong thì đi lên lầu cất cặp thay quần áo. Nó vừa khuất bóng là Dương Phong lập tức ngồi sụp xuống đất, lấy tay vuốt vuốt ngực thờ phỉ phò như bị bệnh hen. Tim hắn còn đập tinh tít tang đây này. Woa.....nhịp đập thật là nhanh nha.....! lúc sau thấy nó lại đi xuống thì hắn lập tức đứng dậy như chẳng có chuyện gì

- Mẹ tôi nói trưa nay đi đám cưới nên không về nhà ăn cơm. Cậu muốn ăn cái gì? - Đám cưới gì chứ? Nó biết chắc là mẹ đang tạo cơ hội để 2 đứa làm thân đây mà- Ừm.....vậy.....để tôi kiểm cái gì nấu cho cậu ăn nha - hắn cười tít mắt. Đúng rồi, đây là cơ hội để hắn thể hiện mặt tốt của mình. Nấu ăn là sở trường của hắn mà. Nói cho cùng, trong năm lớp 10 hắn ở phòng trọ, học được nhiều món ngon, tay nghề cũng khá khá

- Vậy được, xong rồi thì kêu tôi, tôi ở trên gác học bài

- Ừm..... - hắn gặt đầu cái rụp, rồi bắt tay nấu những món vô cùng.....đơn giản, nhưng hắn thỉnh thoảng cũng coi chương trình nấu ăn, thấy họ hay để cộng ngọt hay ớt lên món ăn cho nên hắn..... cũng bắt chước để lên mặc dù chỉ là.....! đĩa cá chiên. Bày biện đâu vào đấy xong xuôi rồi hắn mới lên lầu, nhẹ nhàng gõ cửa - Cậu này.....xuống ăn cơm đi.....

- Ừm..... - nghe tiếng Nhật Hạ mở cửa rồi đi xuống nhà ăn cơm như bình thường. Cơ mà nó thấy thái độ hắn hơi kỳ, cứ từ từ, từ từ sau lưng nó. Còn cái bàn ăn nhỏ xiu xiu đập vào mắt nó là tràn đầy đĩa tô. Bình thường có 2 mẹ con chỉ ăn vài ba món, sao hôm nay cũng 2 người ăn mà nhiều thế. Nó thờ dài ngồi xuống - sau này cậu kêu tôi là Hạ thôi là được rồi.....

- HẢ??? THẬT Á??? - hắn trở mắt nhìn nó kinh ngạc mà lòng rạo rục

- Sao thế? Bình thường người ta cũng gọi tôi như vậy mà.... - nó từ tốn gấp cộng rau cho vào miệng

- Thật.....thật.....thật.....cậu cho mình.....gọi bằng tên hả? Vậy.....vậy.....vậy.....cậu cứ.....cứ gọi mình là Phong.....Phong.....được rồi - hắn lấp bắp 1 hồi mới nói xong 1 câu

- Ừm... - chỉ 1 cái hừ nhẹ của nó thôi mà hắn cảm thấy thật là hạnh phúc nha, lại hăng hái mời mọc nó ăn. Hắn phát hiện con người nó vốn ít nói, cũng hay nói mấy câu nghe rợn người nhưng mà.....đôi khi cũng thật là ấm áp

Qua trưa, nó lên lầu ngủ 1 giấc còn hắn thì ở dưới phòng khách đọc truyện tranh đến khi mẹ nó về

- Ủa Hạ, con ra ngoài hả? - mẹ đang phơi đồ thì hỏi nó

- Dạ, sắp vào năm học rồi, con cũng tính đi mua chút đồ dùng - nó đi từ trên lầu xuống

- Vậy 2 đứa đi luôn cho vui, cháu có mua đồ gì không Phong? - mẹ nó đột nhiên quay sang hỏi hắn

- Ừm.....DẠ CÓ..... - hắn lập tức đứng dậy như hình sự, chợt lấy mình hơi lố thì hắn kiểm lại - dạ, cháu nghĩ chắc.....mình cũng nên mua vài thứ..... - hắn cười cười gãi đầu nhìn nó

- Vậy chờ mẹ chút, để chờ 2 đứa đi luôn chứ đi bộ thì xa lắm - nó nghe lời mẹ ngồi xuống đó 1 chút chờ đợi. Dương Phong ngồi với nó im lặng thế này thì cũng thấy hơi kỳ, hắn hần giong

- Hạ, cậu có muốn.....đọc truyện tranh không? - hắn hươ hươ cuốn shin trước mặt nó, nhưng thấy ánh mắt của nó hình như không muốn đọc lắm thì phải, nên hắn im luôn

- Không cần đâu, cảm ơn - hắn lại trở mắt nhìn nó, nó đang cảm ơn hắn sao? Chuyện chưa từng, hắn chưa từng nghĩ được mình sẽ vinh dự như vậy. Nhật Hạ cứ thấy hắn hay làm lố mỗi khi nó có biểu hiện gì là sao? Bộ nó giống người ngoài hành tinh lắm hay sao?

- Được rồi, đi thôi - chiếc xe ô tô con chở 3 người đến nhà sách ở hơi xa nhưng có điều nó thích chỗ này, vừa yên tĩnh đồ dùng lại phong phú - 2 đứa mua đồ xong thì đi đâu có chơi đi cho biết, dẫn Phong đi loanh quanh luôn. Khỏi lo tới mẹ không nấu cơm đâu - mẹ nó vẫy tay phóng xe đi khi mà nó còn chưa kịp mở miệng từ chối. Nhật Hạ ngậm ngùi nhìn hắn rồi đi 1 hồi vào trong. Dương Phong cảm thấy hình như hắn đang làm phiền nó thì phải, có phải nó không thích đi ra ngoài với hắn thế này không?

Nói là mua đồ dùng chứ thật ra Dương Phong toàn lượn lờ quanh quây truyện tranh thôi, hắn say mê đọc đến nỗi không biết đã 5h chiều rồi. Dương Phong vươn vai đứng dậy phóng mắt tìm nó thì chẳng thấy đâu. Hắn loay hoay chạy đi chạy lại cả 5 vòng nhưng không thấy nó đâu cả, lại không biết cách nào liên lạc nên đâm ra hơi lo. Đường xá ở đây hắn đâu có quen chứ. Hắn đành đứng ở trước nhà sách coi có chiếc taxi nào không thì bắt đi về

- Ồ..... - hắn vừa ngẩng đầu lên thì lại thấy nó mò hôi lăm lăm đi bộ đến với dáng vẻ không mấy được “tươi” lắm - Cậu.....cậu đã đi đâu thế? - hắn gặt lên

- Xin.....xin lỗi, tôi quên mất cậu - lần đầu tiên thấy hắn hơi cáu như vậy nó cũng cảm thấy có chút lỗi. Lúc nãy mua xong thì đi luôn về theo thói quen, nửa đường lại nhớ tới hắn nên mới nhanh chóng quay về

- Ừm.....xin lỗi, mình không cố ý mắng cậu đâu - hắn tự nhiên thấy mình thật vô duyên, nó đã nhớ hắn rồi quay lại đây, thế mà hắn chỉ biết có mắng, mắng thôi

- Về thôi, trên đường có gì tôi sẽ cho cậu ăn - hình như hần cảm thấy nó.....nó đang giận hần thì phải, có phải mình hơi lớn tiếng quá rồi không? Hay trước giờ chỉ là do hần tưởng tượng

Dương Phong lẻo đẻo chỉ dám theo sau nó, chứ chẳng dám đi ngang hàng nữa. Nhật Hạ vẫn không cảm xúc gì cứ thẳng tiến về nhà. Bây giờ hần đã cảm thấy bụng mình hơi đói rồi, nãy giờ đi mãi đi mãi mà hần chẳng để ý thấy có cái quán nào quanh đây cả. Dương Phong chỉ tập trung nhìn bóng lưng trước mặt. Cái dáng nó sao mà nhỏ nhỏ lép lép thế không biết. Hần phát hiện đây có lẽ là con người có rất nhiều bí ẩn mà hần chưa biết được. Kể từ tai nạn 1 năm trước hần nằm co ro trên mặt đường lạnh ướt. Tuy xung quanh có rất nhiều, rất nhiều người dân đứng coi nhưng chẳng ai may mắn dùng điện thoại gọi điện cấp cứu giúp hần. Và nó, đột nhiên từ đâu đi ngang qua, lại rút điện thoại ra, ngó tìm địa chỉ xung quanh rồi đọc rành mạch. Lúc đó, Dương Phong đã nhìn thật kĩ gương mặt lạnh lùng đó rồi khắc ghi trong đầu. Đến khi nằm viện mấy ngày, hần cũng chăm chú tưởng tượng rồi vẽ nó cho thật đẹp và mong chờ cơ hội được gặp nó lại lần nữa. Thật không ngờ đến tận 1 năm sau, hần lại gặp nó.....trên chuyến xe buýt nào đó. Nhật Hạ vẫn là cô gái thất bím mang ba lô nhỏ lúc đó. Hần còn cẩn thận lấy hình mà mình vẽ đem đối chiếu, mặc dù có hơi khác 1 chút nhưng đúng là nó rồi. Thật không may, cái lúc mà hần định đến bắt chuyện với nó thì bị móc túi. Là cái tên già già râu ria lồm chồm lấy điện thoại của hần. Dương Phong ức lắm, hần cũng lớn tiếng đòi lại nhưng tên kia bảo không có bằng chứng thì đừng lục loại lung tung. Hần lúc đó lại cứ ngơ ngác ngắc ngắc như mới lên thành phố học, lúc đó thật sự tức ứa nước mắt thì nó lại như người dưng.....đứng ra giúp hần. Nhật Hạ chỉ vờn vờn hỏi hần 1 câu “số cậu là bao nhiêu?” rồi bấm bấm điện thoại. Tiếng nhạc chuông rung rung bên túi quần của tên kia, thế là hần vật lộn để giật lại điện thoại. Đến khi hần đã vui vẻ trở lại, định bụng cảm ơn nó thì đã thấy nó biến đi đâu mất. Thì ra là đã xuống trạm vừa rồi. Dương Phong tiếc rề yểu xìu như cọng bún thiêu. Vậy mà bây giờ người hần mong ngóng lại đang sừng sững trước mặt, thật sự không tưởng nổi mà

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Sinh nhật vô dụng nhất

- Hắc xì.....khịt....khịt..... - Nhật Hạ nhảy mũi từ sáng sớm đến giờ. Dương Phong vừa thức giấc thì vội chạy xuống nhà khi biết nó còn đang ở nhà, nhưng mà thấy nó cứ như đồ bệnh thì đâm lo

- Cậu.....cậu cảm sao? Mấy bữa trước mình cũng thấy cậu hắc xì

- À, nó không phải bị cảm đâu con..... - mẹ nó mỉm cười - Hạ nó kiểu bị dị ứng với thời tiết thay đổi đó mà

- Giống như viêm mũi dị ứng ấy à?

- Đúng rồi đó

- Hoặc là vì bụi..... - Nhật Hạ lấy giấy lau nước mũi lơ đãng nói

- Ừ thì, cũng vì thế nữa.....nói chung là phòng nó lúc nào cũng phải sạch sẽ cả. Mà nếu vì bụi, con có thể bị hắc xì cả ngày luôn đấy nhí? Nhớ hồi trước.... - mẹ nó bắt đầu hỏi tường cái chuyện xưa như trái đất về cô bé tên Nhật Hạ lúc 10 tuổi, vì nghịch dại lôi hết đồ trong kho ra nên nguyên 1 ngày cứ chảy nước mũi mãi thôi. Dương Phong cũng hào hứng rồi cười khanh khách - à mà, thôi sắp trễ giờ rồi, cô đi nhé! - mẹ nó đã hơn 40 rồi mà cứ như còn đôi mươi, nhí nhảnh như vậy!

- Cậu có cần uống thuốc gì không? Mình ra ngoài mua nhé! - Dương Phong kè kè nó hỏi

- Không sao, chút nữa sẽ hết thôi - nó ăn xong thì đứng dậy đi rửa chén

- Á khoan, cậu cứ ngồi chơi đi, để chút nữa mình rửa luôn cho - Dương Phong cười tít mắt - bây giờ mình cái gì cũng biết rồi, giặt đồ cũng biết, lấy đá cũng biết đó - hần tự hào khoe khoang - chỉ có..... nước..... - hần đánh mắt qua cái bình nấu nước bằng điện. Nhật Hạ hiểu ý lại làm mẫu cho hần 1 lần. Thì ra đổ nước vào xong, cắm điện vào rồi bật nút là được rồi

- Lau tay sạch để khỏi bị giật điện. Vậy.....tôi đem sách vở xuống đây ngồi học, cậu có thể làm gì tùy thích - dặn dò xong xuôi, Nhật Hạ lên phòng lấy vài cuốn vở rồi xuống phòng khách ngồi

- Ồ.....ừm..... - Dương Phong đưa tay ôm mặt, nó đang lo lắng cho hần sao? Dương Phong siết chặt nắm tay, vẻ mặt vui mừng kiềm chế để không hét lên. Đúng là như uống được thuốc tiên mà, Dương Phong trong lòng đang nhảy múa tung bừng đến không tả nổi. Trời ơi cái cảm giác này là gì mà thiêng liêng thế hả trời?

Nhật Hạ ở chung với hần được 2,3 ngày rồi, cũng quen với cái tình tình thoàng lên con diên đại như thế nên chẳng lấy làm ngạc nhiên. Nó vẫn ngồi học như bình thường. Được 1 lúc thì hần lục đục bật ti vi lên coi, cơ mà bật tiếng sao mà to thế? Nó không quan tâm hần coi hoạt hình hay là kinh dị, chỉ cần tắt tiếng đi là được

- Tắt tiếng đi được không? - mặc dù chỉ nghe tiếng nhưng Dương Phong cảm nhận như có gió nam cực thổi qua, chột lạnh sống lưng. Hần không nói không rằng lập tức tắt tiếng, ngồi im thin thít như con cún

Mẹ nó vừa về thì liền cảm nhận được không khí đáng sợ trong nhà. Bà nuốt khan ngồi nhìn hấn tội nghiệp

- Coi ti vi mà không bật tiếng hà Phong?

- Dạ.....tom&jerry cần gì tiếng hà cô? - hấn gãi đầu cười. Khỏi nói bà cũng biết đứa con gái quý hóa kia làm gì hấn rồi. Thật tội nghiệp mà, hấn mới đến ở nhà nó vài ngày mà đã bị bắt nạt đến thảm thương đến nỗi coi ti vi cũng không được bật tiếng nữa. Cái đứa tính tình hiền lành như hấn chắc ngày tháng sau này phải chịu cực khổ rồi! Lại 1 ngày nữa trôi qua mà sao hấn cứ cảm thấy nó lúc xa lúc gần, lúc như tảng băng di động nhưng chỉ là 1 lời nói cừ chỉ nhỏ quan tâm hấn là lòng hấn lại rồi lên hết cả lên, cứ như có pháo hoa nổ tung vậy. Cứ mỗi lần như thế là mọi thứ nó lạnh nhạt với hấn lại bay đi đâu mất

- À, mai là sinh nhật của con rồi hả? - mẹ nó vừa gọt táo vừa nói

- Dạ? Mai.....mai là sinh.....sinh nhật cậu hả? - hấn há mồm hỏi nó

- Cũng chẳng có gì quan trọng lắm đâu - đừng có làm vẻ ngạc nhiên như vậy chứ?

- Mai mẹ sẽ đi mua quà cho con ha, con thích gì nhỉ?

- Cái gì cũng được mẹ ạ - nó vẫn chẳng mấy quan tâm, chăm chú gắp đồ ăn

Tuy vậy nhưng trong đầu Dương Phong lập tức soạn ra kế hoạch thật là kỹ lưỡng. Hấn đã xin phép mẹ nó ngày mai để dành buổi tối hấn ăn cơm ở nhà cùng nó, như vậy hấn có thể thể hiện tài năng nấu nướng của mình. Lần này phải làm thật long trọng như ở nhà hàng 5 sao, mà thật ra hấn chưa vào đây bao giờ nên cũng không biết. Mà bây giờ trên mạng thiếu gì, hấn quyết định làm món đơn giản nhất: Mỹ Ý kiểu Đông Tây kết hợp. Đúng rồi, chiều mai hấn sẽ đến siêu thị gần nhà mua nguyên liệu về nó, rồi có nên mua hoa về cắm không nhỉ? Không được, như vậy sến quá. Nhưng mà nấu ăn thôi cũng chẳng thể hiện thành ý là bao nhiêu nhĩ. Dương Phong mở điện thoại lên tìm. Ừm.....nhưng mà tìm gì nhĩ? Quà tặng bạn thân, tặng bạn gái, người yêu??? Hoa hồng phát sáng, hình như kiểu này nó không thích lắm thì phải, hay tặng dây chuyền, nhẫn??? Hầy, nó có phải người yêu hấn đâu chứ. Hay là tặng cây bút xịn xịn.....mà hấn làm gì có nhiều tiền thế chứ? Với lại mấy cái đó dùng cho mấy ông chủ bụng phệ thôi. Nhức đầu quá đi mất!!! Dương Phong vò vò đầu tóc rồi cắn cắn ngón tay. Sao phải làm phức tạp hết cả lên chứ

- Chúc mừng sinh nhật cậu!!!! - từ sáng sớm hấn đã chạy tọt xuống nhà nhảy múa tùm lum rồi. Mẹ nó nhìn hấn thì phụt cười, còn nó vẫn như vậy, chẳng có gì là thay đổi

- Cảm ơn! - chỉ vồn vện có 1 chữ mà lòng hấn ấm lạ thường thế đấy, mặc dù có hơi hụt hẫng vì thái độ thờ ơ của nó

- Nè, cậu thích con gì nhất? - hấn bắt đầu với những câu hỏi đơn giản để mò ra sở thích của nó

- Tôi chẳng thích con gì hết

- Vậy sao? Hay thiệt, mình cũng thế đấy. Đặc biệt là mấy con có lông, mình ghét lắm - hấn cao giọng mặc dù sở thích của mình là chơi với động vật - vậy.....cậu thích ăn món gì?

- Món gì tôi cũng ăn được

- WOaaa.....mình cũng vậy đấy. Mình thì dễ ăn lắm đấy, ai cũng nói vậy. Thế cậu.....thích hoa gì?

- Tôi ghét hoa

- Cái này phải nói..... - Dương Phong nghiêng răng méo miệng, hấn vốn tưởng nó thích hoa, lại còn định tặng hoa nữa. May không là toi cái lẩu rồi - Mình cũng có sở thích như cậu. Mình cực kỳ ghét hoa luôn! - Nhật Hạ hừ lạnh rồi đứng dậy mang dép đi - Ô cậu đi đâu thế?

- Tôi đến tiệm thuốc

- Ôi, cậu bị đau ở đâu hả? Nhưng cũng may thật, mình cũng tính đi mua thuốc đây - hấn lon ton định đi theo nó

- Tôi bị đau bụng kinh

- Ồ tôi cũng..... - hấn hí hửng định làm theo kịch bản thì khuôn mặt lập tức hóa đá, Dương Phong đứng đơ 10 giây - À tôi không có.....đau bụng kinh..... - hấn lí nhí dần. Nhật Hạ thấy không còn gì nữa thì đi luôn, mà không biết rằng.....khóe môi nó đã nhích lên khi cánh cửa vừa đóng lại

Buổi tối với ánh đèn lung linh sẽ là buổi tối vô cùng lãng mạn giữa 1 người. Trong lúc Nhật Hạ đang bận bịu với bài vở thì hấn đã chăm chỉ soạn sẵn nấu đồ ăn. Nghĩ tới đó đã là động lực để hấn tiếp tục lướt điện thoại đọc các bước làm.....cơ mà nấu ăn.....có vẻ là chuyện chẳng dễ dàng với những món phức tạp thế này. Cái gì mà trung mĩ, đến khi hấn vớt ra đã là nhão chệt bệt rồi. Còn nước sốt, gì mà khó làm quá vậy. Đã nấu nướng gì đâu mà hết 1 tiếng đồng hồ rồi, 8h rồi, nó chắc đang đói lắm, mà bây giờ hấn cũng đói meo muốn xiu luôn đây này. Dương Phong bỏ cuộc rồi, mệt quá rồi, vậy là uống 1 mở tiền mua đồ về mà không làm được gì, hấn ngồi co ro trong bếp

Nhật Hạ thấy đã lâu lắm rồi nhưng hấn còn chưa lên kêu xuống ăn cơm, không lẽ lại không biết cái gì nữa hả. Nó chậm rãi đi xuống căn bếp nhưng đồ ăn thì bừa bộn, nồi niêu sơn chảo tứ tung mà chẳng có hình thù gì rõ ràng, đèn còn bật mà không biết hấn đã ngủ ở cái xô nào rồi. Nhật Hạ giật mình nhìn cái người cao khều đang ngồi thù lù 1 góc thấy tội

- Này, cậu bị sao thế? Đau hả? - nó chột chột đánh thức hẳn. Dương Phong ngẩng gương mặt đầm nước nhìn nó. Nhật Hạ sáng hờn nhìn hẳn, con trai gì mà mau nước mắt quá vậy

- Hức.....hức.....mình.....mình..... - hẳn nấc lên đến nỗi không nói nên lời. Ánh mắt Nhật Hạ đã có chút thay đổi, nó nhìn hẳn với ánh mắt khác 1 chút. 1 đứa con trai to con mà lại vô cùng yếu đuối, đó là lần đầu tiên nó gặp. Nhật Hạ không biết thế nào mà lại đặt tay lên đầu hẳn, vỗ vỗ như dỗ 1 đứa trẻ. Dương Phong mũi khóc đến sưng đỏ nhìn nó sững sờ 1 lúc. Tuy 1 chút thôi, dù rất nhỏ nhưng hẳn đã nhận ra được, nó chút.....có chút để mắt đến hẳn. Nó không hề gượng hỏi hẳn làm sao lại khóc, chỉ yên lặng vỗ về như vậy thôi. Và điều đó làm hẳn khóc lớn hơn nữa, và.....hắn không muốn nó tiếp tục thấy khía cạnh mất ướn của hẳn như vậy cho nên.....cho nên....

Nhật Hạ mở to mắt nhìn hẳn kéo mình vào lòng, có vẻ đang khóc to hơn nữa thì phải. Hẳn liên tục dụi dụi đầu vào vai nó khóc, chưa bao giờ thấy mình vô dụng đến xấu hổ như vậy. Nó mà biết hẳn khóc vì cái lí do lãng xẹt chắc sẽ cười vào mặt nó mất

- Mình.....mình không biết.....nấu ăn.....hức.....hôm nay là sinh nhật cậu mà mình.....mình lại không thể nấu cho cậu.....mỹ Ý kiểu Đông Tây.....hức..... - bàn tay nó lưỡng lự trên không, nó không dám chạm vỗ vỗ tấm lưng của hẳn, tựa hồ cả người nó đang trong tình thế đóng băng chưa từng có. Nhật Hạ hừ lạnh 1 lúc rồi đẩy hẳn ra, mặt nó lạnh như băng

- Có vậy thôi cũng khóc sao? Cậu ra đằng kia ngồi đi, để cho tôi - nó đứng dậy đeo tạp dề vào, nhìn như đầu bếp chuyên nghiệp

- Cậu.....cậu..... - hẳn đứng dậy lau nước mắt - mình có thể ngồi đây nhìn cậu làm được không? - hẳn chớp chớp đôi mắt còn đỏ, cộng với cái đầu tóc ngổ ngổ nhìn hài không tả nổi

- Tùy cậu

Dương Phong trở mặt nhìn nó nấu nướng như thần đồng. Mọi thao tác trên cái điện thoại chết tiệt bây giờ như đang thực hành thực sự ở ngoài đời vậy. Cái mặt lạnh lùng của nó mà đứng nấu ăn thì đúng ngầu luôn. Hẳn thầm thán phục, lại thêm phần ngưỡng mộ nó hơn. Nhưng mà nghĩ lại, hẳn vẫn chưa tặng được quà gì cho nó cả, bây giờ ngay cả nấu ăn cũng là do nó nấu luôn. Nhật Hạ đặt 1 đĩa mỹ Ý thịt bò trước mặt hẳn. Mùi hương thơm lừng như người ta vẫn thường hay đồn hiện đang cuốn lấy cánh mũi hẳn, Dương Phong không kiềm được mà cầm lấy đôi đũa hút sùn sục

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Câu chuyện ở phòng y tế

- Ngon hết sảy con bà bây luôn, làm sao mà cậu biết làm thế? - Dương Phong tán thưởng dơ dơ ngón tay cái, lại còn không quên hỏi bí quyết

- Ngày xưa tôi cũng có làm qua - đúng thật đã lâu rồi nó chưa làm lại món này, thật không ngờ tay nghề không hề sụt giảm - mà cậu không biết làm thì cũng đừng ngồi đó khóc chứ, ít nhất cũng hãy kêu tôi

- Hôm nay sinh nhật cậu mà. Vậy mà.....tôi chẳng có quà cáp gì cả - Mẹ đã tặng nó đôi giày mới rồi, còn hẳn thì vẫn ngồi im ở đây đây

- Chỉ là sinh nhật thôi mà, sao phải làm quá lên thế? - nó chau mày hỏi, là sinh nhật nó chứ có phải hẳn đâu là cứ làm mọi thứ rối lên

- Chỉ là sao? Sinh nhật của cậu mà, đối với mình rất quan trọng đấy - hẳn chu chu môi nói

- Vì sao chứ? Tôi thấy chẳng có lí do gì cậu phải quan trọng hóa vấn đề lên

- Vì tôi thích cậu chứ sao - nó chớp mắt nhìn hẳn 1 hồi lâu. Không những không xấu hổ mà hẳn còn thản nhiên như vừa nói 1 lời hết sức bình thường vậy. Có người nào như vậy không chứ?

- Cậu từ quê lên nên có vẻ không hiểu từ đó lắm nhì. Đó không phải là kiểu quan hệ bạn bè bình thường đâu - nó cố gắng giải thích cho hẳn hiểu

- Mình biết chứ. Ý mình cũng đâu phải mối quan hệ đó - má ơi hẳn còn nói toẹt ra như vậy nữa. Nhật Hạ cảm nín lặng lẽ ăn tiếp. Nó nghĩ lại, đã gặp nhau nhiều đâu với đã tiếp xúc gì nhiều đâu chứ, vậy mà hẳn nói cứ như đó là chuyện hiển nhiên ấy. Không biết trong đầu cái tên tóc ngổ này đang nghĩ gì nữa

Qua bao nhiêu ngày, bao nhiêu giờ thì trường học đã bắt đầu khai giảng. Lần đầu tiên Dương Phong nhìn nó mặc đồng phục trường, sao mà đẹp lạ thường thế kia. Trong khi hẳn thì vẫn xì-tai nhí nhánh đội mũ ngược với mang giày nike màu xanh neon mà hẳn thích nhất, à còn nữa, còn đeo cái cặp chéo nữa

- Coi kìa, con nhà ai mà đẹp trai dữ thế?

- Cô cứ khen làm lỗ mũi cháu sắp nở ra luôn đây này - hẳn sờ sờ lỗ mũi, còn tranh thủ liếc qua nó 1 chút nữa

- Mẹ, con đi học đây - nó ăn sáng xong thì đứng dậy đi học

- Á khoan.... - Dương Phong nhảy giựt lên ngăn nó lại rồi mở tủ lạnh, rót cho nó 1 ly sữa lạnh - cậu uống đi, hôm qua mình mua đây, nghe nói ngày đầu tiên đến trường mà uống sữa là thông minh lắm đấy! - Nhật Hạ gật đầu cầm lấy ly sữa tu 1 hơi. Nhìn nó uống ngon lành mà lòng hân hân lạ - mà sữa ở đây rẻ nhỉ? Nguyên bịch to thế này có 10k

- Cảm ơn - nó lau miệng rồi đi, sữa ở đâu ra mà rẻ thế chứ? Hân ăn may hả?

- VẬY CÔ, CHÁU ĐI HỌC ĐÂY

- Ừm....HAI ĐỨA ĐI HỌC VUI VẺ NHÉ!!! - mẹ nó cười tí mắt nhìn hân lon ton mang giày chạy theo nó. Ở đâu ra thằng nhóc dễ thương thế này chứ, bà ước hân là con trai thật của mình tốt biết mấy

Con đường đến trường thật là đẹp nha. Cây cối 2 bên đường đứng đưa theo gió, không những vậy, tim hân cũng đang đứng đưa theo nhịp. Vì sao ư? Vì nữ thần của hân đang thông thả đến trường với cái ba lô đáng yêu đây này. Ngày xưa ở nhà trọ, hân bắt buộc phải đi xe buýt vì nhà quá xa, bây giờ được đi bộ cùng nó, cũng thật là vui. Không biết mấy đứa bạn ở trường của hân thế nào nhỉ? Có nhớ hân không? Không biết bạn của nó là người thế nào nhỉ? Có lạnh chanh giống hân không? Mà họ đều là những người thành phố hiện đại, làm sao có thể giống 1 tên từ quê mới lên như hân được chứ- Phong! - đám bạn ngay lập tức tia được hân chạy tới bá vai, đứng đầu là Tiến Dũng, tụi kia thấy bên cạnh hân còn 1 nhân vật nổi bật thì khoái chí - Em nào đây? Bạn may hả? - Tiến Dũng nhếch môi đi tới nhìn nó chằm chằm

- Ồ, bạn tao - hân gãi đầu cười trừ nhìn nó xấu hổ, còn Nhật Hạ, vẫn đôi mắt ngàn năm không đổi đó nhìn Tiến Dũng như trên người hân ta. Tiến Dũng đường đường là học sinh hư siêu nổi ở trường với vẻ ngoài hoành cò-mờ-nờ trắng, lại đặc biệt quậy phá, đánh lộn siêu ngẫu luôn đi với đám bạn giang hồ của hân ta. Nó thắc mắc làm sao cái người khù khờ khờ khờ như hân lại chơi với tụi này chứ. Mặc dù nó không biết bọn họ là ai nhưng nhìn kiểu cách ăn mặc với cái đầu tóc cũng đoán được

- Ồ..... - Tiến Dũng tròn mắt nhìn nó lướt qua hân ta rồi đi 1 hơi lên lớp. Cả bọn ngu ngơ nhìn theo rồi nhìn hân

- Có.....có chuyện gì thế? - hân lắp bắp

- Con bé đó.....đám bơ tao hả? Hừm..... - Tiến Dũng hừ lạnh

Tiết học đầu tiên vừa bắt đầu được vài phút thì Nhật Hạ cảm thấy còn cào khó chịu vô cùng ở bụng. Mỹ Dung ở bên cạnh thấy nó tím tái mặt mày thì huých tay thều thào

- Có chuyện gì thế?

- Không.....chỉ là..... - Nhật Hạ mím chặt đôi môi khô rát của nó, lổ tai ư đi đến nỗi không nghe thấy lời giáo viên đang nói nữa. Nó ôm bụng nằm gục xuống bàn, mồ hôi làm tóc nó hòa làm 1 trông thật quần quai. Nhật Hạ phải đợi, lúc này không thể như con nhò yếu đuối xin ra ngoài được. Nó cứ phải ráng mạnh mẽ mà nằm gục ở đây cho đến khi hết tiết 1

- Này, cậu không sao chứ? Hạ.....Hạ..... - Dung lắc lắc cánh tay của nó, nhỏ thấy nó có vẻ không được ổn lắm, cứ nằm im 1 cục đến đáng sợ thế này

- Tôi..... - nó ngẩng đầu dậy - đi.....

- Trời ơi! - Dung bịt miệng để tránh mình hét lo vì thấy nó bây giờ thật chẳng dám tưởng tượng nổi sao nó có thể chịu đựng được như vậy - cậu.....cậu đến phòng y tế mau lên đi, để chút mình nói với giáo viên cho - nhỏ năng người nó lên, diu đi nhưng nó gạt phăng ra

- Không.....sao.....tôi tự đi được - nó không muốn làm mọi chuyện phiền phức lên. Nhật Hạ lết lết người mình xuống phòng y tế mà hoa cả mắt, sao nó thấy, nó thấy cổ họng mình khô rát, mọi vật đều nhân 3 lên, đến cả cầu thang nó đi cũng suy tẻ. À.....đúng rồi, sáng nay.....sáng nay nó đã uống cái ly sữa rẻ tiền của hân. Có khi.....có khi bị ngộ độc cũng nên, đúng là đồ hết đặc có khác nhỉ? Vì ai mà bây giờ nó phải trong tình trạng thể lương như vậy chứ

Nhật Hạ banh mắt tìm lọ thuốc đau bụng rồi uống 1 ngụm, sau đó thì nằm liệt giường luôn. Trong cơn gió mùa thu của năm học mới từ cái cửa sổ nhỏ của phòng y tế, thổi bay tấm rèm trắng chắn giữa 2 chiếc giường. Mang theo mùi hương miên man của hoa sữa. Tiến Dũng cựa mình khó chịu ôm chặt cái mền, trong ánh mắt lơ đãng của hân ta hiện lên cặp mắt đang nhắm nghiền của 1 nữ sinh cứng đầu. Hân ta mờ to mắt nhìn nó, đôi môi tím tái vì nỗi đau làm nó càng thêm nhột nhột, nhưng vì uống thuốc, nên đã đỡ hơn nhiều rồi, tuy vậy vẫn cần nằm thêm chút nữa. Còn Tiến Dũng, hân ta là vì trốn học nên mới đến đây nằm ngủ, không ngờ lại còn có bạn đồng hành, mà không ai khác chính là cái người bơ hân ta lúc sáng. Tiến Dũng thích thú kê đầu lên tay ngắm nhìn nó. Không đẹp, thật sự không đẹp chút nào, đã vậy còn kiêu ngạo nữa chứ. Đó không phải là loại con gái hân ta thường hay gặp. Thỉnh thoảng cặp lông mày kia nhú lại làm hân giật mình có chút xót xa. Tuy có gió thổi nhưng trán nó vẫn có lấm tấm mồ hôi, không biết động lực nào làm hân ta đưa tay lên lau mồ hôi cho nó. Rồi Tiến Dũng sững người 1 lúc lâu, người nó lạnh ngắt vậy, nhưng hân ta vội rút tay lại

- Mình đang làm gì thế này? - Tiến Dũng chán nản đứng dậy đi 1 mạch về lớp. Ở đây cũng chán, ở đó cũng chán, thôi thì về lớp còn vui hơn

Dương Phong đứng cùng tụi bạn ở dưới sân. Thấy hân có vẻ đang ngóng chờ ai đó thì tụi kia tỏ vẻ thích thú

- Nè, mày chờ ai thế, con nhò lúc sáng hả? - thấy hân cười âm ừ thì Tiến Dũng thờ ơ nói

- Lúc này có thấy cậu ta ở phòng y tế

- Phòng y tế? - hần mở to mắt hỏi lại - ại.....tụi bây về trước đi, tao.....tao đi đây chút - hần vội chạy như bay đến phòng y tế. Không hiểu sao mình là người thông báo nhưng Tiến Dũng lại thấy khó chịu thể này
- Chuyện gì nữa? - nó yếu ớt thều thào
- Hức.....hức.....cậu....cậu bị đau mà mình.....mình cũng không biết..... - hần gục đầu lên giường khóc
- Sao cậu lại phải biết chứ? - nó mệt mỏi tựa quỵ đôi vai mỏi nhừ vì nằm quá lâu. Bây giờ có chút ổn hơn rồi, chỉ là nó thấy bụng hơi rỗng rỗng
- Người cậu lạnh ngắt luôn ấy.....hức..... - hần vẫn không ngừng rơi nước mắt
- Đó là nhiệt độ bình thường của cơ thể tôi mà - thật là mệt mỏi. Người nó lạnh như vậy, chẳng trách tính cách cũng lạnh lùng không kém
- Nhưng mà.....cậu bị sao thế?
- Ngộ độc thức ăn. Ly sữa cậu cho tôi hồi sáng, là đồ hết hạn. Bởi vậy mới nói làm sữa có thể rẻ như vậy
- Thật....thật sao?Oa.....oa..... - hần lại mít ướt khóc òa lên - vì mình.....vì mình bị lừa nên.....nên cậu mới phải đau bụng thế này.....mình xin lỗi.....mình xin lỗi.....xin lỗi..... - hần nước mắt giàn dụa liên tục cúi đầu xin lỗi nó

Dương Phong vẫn thấy mình thật ngu ngốc mà đòi làm người tốt, quay sang lại hại nó. Lần trước sinh nhật cũng vậy, bây giờ cũng vậy, toàn làm những chuyện vô bổ. Mặt trời đã xuống dần, xuống dần đến khi ánh nắng đã sắp khuất thì nó mới đứng dậy xách cặp

- Về thôi

- Ừm.....để mình cảm....giúp cậu..... - hần lí nhí xin giúp đỡ nó, Nhật Hạ không có lý do gì phải từ chối nên mới để cho hần đi theo. Bây giờ trông hần chẳng khác nào người hầu bị bắt nạt, mặt cứ buồn rười rượi còn nó thì vẫn hiên ngang tiến về phía trước. Nó còn ghé vào tiệm thuốc và quán cháo nữa. Dương Phong cứ đòi làm việc này nhưng nó không cho, còn muốn hại nó đến nhường nào nữa chứ. Dù thế nào ngày mai nó cũng phải đi học. Còn về phía hần, Hà Dương Phong chẳng khác nào 1 thằng vô dụng suốt ngày chỉ biết gây ra rắc rối rồi khóc lóc tí tì

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Gặp ác mộng

Về nhà tối qua, hần đã thú tội với mẹ nó, kể hết mọi chuyện rồi mặt lại buồn hiu. Mặc dù nó có nói với mẹ là không sao rồi nhưng mà hần vẫn thút thít như con nít. Nản quá nó lại lên lầu học bài, để lại 1 mình hần dẫn vật với lương tâm. Sáng hôm sau vừa mở mắt đã thấy hần riu rít nhắc lại chuyện xin lỗi, còn tận tâm hầu hạ nó nữa chứ. Bởi vì việc đó chẳng liên quan gì tới việc học nên.....nó không phản đối

- Yo, mày làm gì mà xách cặp cho nhỏ đó như người hầu thế? Quen thiệt hả? - 1 thằng đầu đồ đến huých tay hần rồi xoa xoa cảm nhìn nó đầy tà mị - Nhan sắc cũng bình thường, hợp với mày đây thằng nhà huê

- Hehe..... - hần cười gãi đầu mà như miễn cưỡng. Nhật Hạ mỗi lần gặp tụi này lại có 1 phen phải suy nghĩ. Bị nói móc đến khó nghe như vậy mà hần vẫn chẳng thấy khó chịu gì, lại còn chơi chung với tụi nó nữa chứ. Đúng là cái tên rẻ tiền. Nhật Hạ giật cặp từ tay hần rồi bước đi lạnh lùng lên lớp. Tất cả những hành động đó đều không qua khỏi mắt Tiến Dũng

Lúc mới gặp hần, nó cứ nghĩ hần là tên nhà quê mới lên, tuy có chút khù khờ khờ khờ, đôi lúc lại chấp mạch lên con diên đại hay tự kỷ 1 mình nhưng bản tính cũng không phải xấu, hiền lành, yếu đuối, hay cười lại hay khóc. Nhưng hần lại chơi với cái bọn không ra gì này, điều này làm nó nghi ngờ, không biết đâu mới là bộ mặt thật của hần. Phải chăng hần chơi với bọn này chỉ để lấy cái tiếng, để cho bạn học kinh nể hần, hay để ra oai. Tóm lại, bây giờ chuyện của hần, nó chẳng còn quan tâm nữa, 1 tên nhu nhược đáng khinh bỉ

- Ủa? Cậu đi theo mình sao? - Dương Phong hớn hờ nói với nó, đường về nhà ở đằng kia, sao này giờ nó cứ đi theo tụi hần thế

- Đừng có tưởng bở, đây chỉ là đường của tôi đi học thêm thôi - nó lạnh nhạt thờ ơ nói. Tên Linh là tên có cái mặt hách dịch đeo khuyên tai hình đầu sọ kẻ kẻ bên nó thích thú

- Bạn ơi, đi làm vài ván với tụi này không? - Nhật Hạ nhìn chòng chọc vào mắt hần ta giọng đều đều

- Xin lỗi, nhưng tôi không có hứng thú - tên Linh ngẩn ngơ 1 chút rồi cười khanh khách

- Tốt, tốt lắm. Mình thích kiểu con gái thế này đây. Cậu có muốn làm bạn gái tôi không? Yên tâm đi tôi sẽ bao cậu ăn thoải mái - Linh khoát vai nó. Dương Phong thấy vậy thì mặt mày sa sầm, siết chặt nắm tay lỗi hần ta ra

- Cậu ấy không thích mà, mày đừng làm như vậy - lần đầu tiên, lần đầu tiên hắn dám đứng lên cãi lại đám bạn của hắn

- Thằng ranh con rách việc - bị quấy nhiễu thì Linh điên lên, tặng cho hắn 1 cú đấm. Bốp.....khóe miệng hắn rỉ máu - tao làm gì là chuyện của tao. Bộ mày thích nó hay sao?

- Đúng vậy, tao thích cậu ấy - hắn loạng choạng đứng dậy thấy thảm

- Mày.....đừng có xen vào chuyện của tao nữa, nếu không thì đừng trách..... - Linh trừng mắt chỉ thẳng tay vào mặt hắn

- Ừm.....biết.....biết rồi..... - Dương Phong chột chực lại, hắn cúi đầu lí nhí. Bọn kia nhếch môi, không biết tự bao giờ nó đã mất dạng rồi. Thì tới ngã rẽ chỗ học thêm, đương nhiên nó phải của thôi 9h tối, Nhật Hạ căn nhà nhỏ nhẩn im ắng, nó nhẹ nhàng đi lên lầu, tắm rửa rồi ngồi vào bàn học đến 11h. Cộc.....cộc.....nó nghe thấy có tiếng gõ cửa, rồi sau đó là những tiếng thút thít, khỏi hỏi nó cũng biết đó là tên nào rồi. Đàn ông con trai gì mà dễ khóc dễ sợ, hơn nữa tối như vậy, có chuyện gì mà khóc lóc chứ? Nhật Hạ mở cửa, mặt lạnh nhìn hắn

- Hức.....hức.....mình.....hic.....mình gặp ác mộng.....tại mình thấy.....hức.....đèn phòng cậu còn sáng nên.....cậu có thể cho mình.....hức.....ngồi 1 chút được không? - hắn cúi gương mặt đầy nước của mình, tay ôm cái gối mặc bộ đồ ngủ hình 5 anh em siêu nhân. Thời buổi bây giờ còn có người mang đồ này sao trời. Dương Phong nuốt nước bọt, hắn thấy nó vẫn chần chừ không động tĩnh thì vội vàng lên tiếng - MÌNH.....mình sẽ ngồi im, sẽ không làm phiền cậu đâu, cậu yên tâm, sẽ không ảnh hưởng gì tới việc học của cậu đâu mà. MÌNH HỨA, có bóng đèn làm chứng - hắn chấm nước miêng lên tay rồi đưa lên trời, chớp chớp mắt nhìn nó

- Được rồi - Nhật Hạ thở hắt ra rồi mở rộng cửa cho hắn vào

Và đúng như hắn đã hứa, hắn ngồi im thín thút chỉ ngồi ngắm nó mà thôi. Điều đó vốn nó chẳng quan tâm, nhưng không hiểu sao lại không thể tập trung được vào bài vở gì sất. Dương Phong mặc dù bị mắc chứng tăng động, nhưng nếu là vì nó, hắn được nhiên có thể chịu được. Chỉ cần được ngồi ngắm nó như thế này, hắn đã vui lắm rồi. Dương Phong chống cằm mỉm cười nhìn nó. Cuối cùng Nhật Hạ chịu không nổi nữa thì buông bút, nó đứng dậy sắp xếp sách vở rồi leo lên giường ngủ

- Tôi chuẩn bị đi ngủ, cậu về phòng đi - Dương Phong giương mắt tiếc nuối nhìn nó

- Nhưng mình sợ.....mình sợ qua kia 1 mình, mình.....sẽ lại gặp ác mộng nữa..... - hắn lí nhí

- Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi.....

- Hay là.....cậu cho mình ngủ ở dưới đất cũng được.....mình sẽ không làm phiền cậu đâu mà..... - hắn giọng mềm yếu năn nỉ. Hắn cũng biết yêu cầu này hơi quá đối với nó nên cũng không dám nói gì nhiều nữa

- Vậy thì.....sàn nhà đang chờ cậu đấy

- Thật á? - Dương Phong mừng rỡ ra mặt, vội vội vàng vàng chạy sang phòng ôm hết mền gối sang phòng nó trải xuống sàn. Nhật Hạ đứng dậy chuẩn bị chờ tắt đèn - Ồ, sao cậu đứng đó? - hắn ngạc nhiên hỏi nó

- Đợi cậu ổn định rồi thì tôi tắt đèn

- Cậu.....cậu còn nhớ sao? - nó vẫn còn nhớ hắn bị mắc chứng quáng gà sao?

- Nếu không cậu lại làm tôi bị thương nữa thì sao

- Ồ.....ừm..... - hắn ngoan ngoan nằm im như con mèo con, đắp chăn ngang ngực. Bụp.....bóng tối lại bao trùm lên hắn, nhưng lần này hắn không cảm thấy sợ hãi, hắn có thể nghe được tiếng bước chân và tiếng đắp chăn của nó, điều đó làm hắn cảm thấy rất an toàn - Hạ này..... - hắn nhỏ tiếng gọi nó, mặc dù không biết là nó đã ngủ hay chưa nhưng hắn vẫn nói - mình.....thích cậu, cho dù cậu không thích mình.....thì mình vẫn cứ thích cậu..... - nói xong thì hắn nhoén miệng cười sau đó chìm vào giấc ngủ mà không hay, nó vẫn còn đang mở mắt trao tráo- Này, xách cặp đi - hắn vừa đến trường thì tại bạn lại thấy hết cặp lên người hắn. Rồi khúc khích cười đi vào lớp. Đây vốn là hành động vô cùng bình thường đối với hắn, nhưng làm trước mắt nó thế này, hắn cúi đầu xấu hổ

- Này, cậu có muốn đi chơi với tụi này 1 hôm không? - Tiến Dũng sai những bước dài đến trước mặt nó, nhìn vào bảng tên - Châu-Nhật-Hạ..... - lần đầu tiên tụi hắn thấy Tiến Dũng lên tiếng mời mọc 1 đứa con gái đi chơi cùng nên cũng cười hững hờ

- Xin lỗi, nhưng tôi không đi - giọng nó vẫn còn đều đều, thậm chí còn chẳng thèm nhìn vào mặt hắn ta để mà trả lời. Nụ cười lập tức dập tắt trên môi Tiến Dũng

- Cậu..... - hắn ta chộp mạnh lấy cánh tay nó - cậu không phải là quá kiêu ngạo rồi sao? Tôi.....đẹp trai, phong độ, nhà giàu, CHẮNG PHẢI CON GÁI MẤY NGƯỜI THÍCH KIỂU NÀY LẮM SAO? - hắn ta trừng mắt bốp mạnh cánh tay yếu ớt của nó nhưng Nhật Hạ vẫn không tỏ vẻ gì là sợ hãi hay đau đớn

- Cậu chắc vẫn còn đang nghĩ mình là nam chính trong chuyện ngôn tình - Tấn Dũng ngạc nhiên 1 chút, tranh thủ lúc đó nó đã hất tay bỏ đi. Truyện ngôn tình, hắn ta có bao giờ đọc truyện này đâu mà biết chứ?

Tan học, tất cả học sinh đều từ các phòng học túa ra, và nó cũng không ngoại lệ. Nhật Hạ phóng mắt xuống cái cổng trường đang chen chúc thì luôn thấy 1 tốp nam sinh đang đứng đùa cợt ở đó. Và bên cạnh có 1 người con trai cao nhất nhóm, nhưng lúc nào trên tay cũng đầy cặp, không hề tham gia vào cuộc trò chuyện dù chỉ là 1 chút. Hay thỉnh thoảng, cậu ấy chỉ cười cười rồi ủng hộ vài câu. Ngoài vai trò là 1 người xách cặp ra, hẳn dường như chẳng là gì cả

Lần đầu tiên bị nó từ chối, Tiến Dũng đã thề, hẳn ta mà quyết tâm chuyện gì thì nhất định phải thực hiện được, nhất định phải mời được nó đi chơi với cả bọn 1 bữa. Hơn bao giờ hết, Tiến Dũng muốn ra oai, muốn nó để ý đến hẳn ta, muốn ra sức sai vật tên cậu Dương Phong để nó thấy được hẳn ta quyền lực đến cỡ nào, cái gì làm cũng được

- Mỗi lần cậu gặp ác mộng là phải sang phòng người khác sao? - nó nhướn mày hỏi, không quên chăm chú ghi bài. Tuy có chút ghét con người nó cho là giả tạo này, cũng muốn loại hẳn ra khỏi cuộc sống của nó như nó thường hay làm đối với những người cố gắng kết bạn với nó. Nhưng hẳn khác, hẳn khác những người khác, là con trai cao to như vậy nhưng lại vô cùng dễ khóc, dễ tổn thương, tựa hồ như thủy tinh, rất dễ tan vỡ thành từng mảnh. Không hiểu sao khi nhận ra điều đó, nó có chút không nỡ

- Ở thì.....thỉnh thoảng thôi. Lúc trước thì qua phòng trọ của anh sinh viên bên cạnh ngủ nhờ, bây giờ thì có cậu đấy. Hehe - Dương Phong nhe răng cười ôm chặt cái gối ôm trong lòng đang dựa trên ghế - Cậu có muốn.....đi chơi với tụi này 1 chút không?

- Cái cậu bạn của cậu.....hẳn ta cứ mời mọc tôi mãi thế? Chơi với tôi rất nhàm chán đấy!

- KHÔNG.....không chán đâu mà - hẳn vội lắc đầu nguây nguậy

- Nếu tôi đi 1 bữa.....1 tuần sau đó cậu không được bén mảng sang phòng tôi nữa.....

- Ừm.....ừm thì.....cũng được - hẳn nhỏ giọng, đương nhiên nếu là hẳn, hẳn sẽ không đồng ý cuộc giao dịch này rồi. Chỉ là.....từ khi không mời được nó, đại ca có vẻ hơi tức giận, còn ra lệnh cho hẳn phải nhất định rủ được nó mới chết chứ

Chiều nay là 1 buổi chiều vô cùng đặc biệt vì.....nó không đi học thêm. Và điều này đồng nghĩa với chuyện gì? Là nó phải đi chơi với tụi kia. Tụi hẳn, mà đúng hơn là Tiến Dũng cứ kè kè bên nó. Dương Phong tức giận lắm, khó chịu lắm, cơ mà hẳn chẳng dám làm gì, nếu là đại ca thì không được, nên chỉ an phận làm kẻ xách đồ ở sau thôi. Tụi kia cười ha hả có vẻ vui lắm, còn Nhật Hạ thì vẫn mặc cho tụi hẳn lôi đi đâu thì đi, đến chỗ chơi game thì nó đứng nhìn cả bọn bắn súng, tới chỗ ăn thì nó cũng chỉ lặng lẽ ngồi ăn thôi. Nhìn tụi hẳn có vẻ chẳng coi nó ra gì nếu như tên Dũng không luôn luôn bắt chuyện với nó. Nhật Hạ thỉnh thoảng cũng âm ừ cho người ta không biết mình câm chứ thật ra nó chẳng có để ý gì xung quanh hết

- Ô.....tao quên mang tiền rồi. Phong mày cho tao mượn ít đi - Linh sờ sờ túi rồi quay sang nói với hẳn

- Ừm... - Dương Phong nhỏ nhẹ gạt đầu. Nếu nó nhớ không lầm thì hẳn không có tiền trả tiền trọ nên mới dọn qua nhà nó sống, sao lại dễ dàng cho người khác mượn tiền thế kia?

- Ra kêu 3 phần gà sốt đậu, 3 phần hamburger, 6 ly coca với 2 phần khoai tây chiên đi - Tiến Dũng ngồi tựa vào ghế điềm đạm đọc cho hẳn. Nhật Hạ có chút ngạc nhiên, không lẽ đúng thật hẳn là cái tên dễ sai vật sao? Cả bọn con trai tai to mặt lớn thế mà chỉ biết ngồi nhìn cười

- Ừm..... - vậy mà hẳn vẫn cứ phục tùng, không hề phản kháng, chỉ nhu nhược nhận lệnh và đi làm việc thôi. Cả ngày nhìn hẳn bị sai tới sai lui, hết lau giày rồi đi lượm mũ, cho mượn tiền, hẳn là loại người gì mà không có lòng tự trọng thế? Tiến Dũng thì nó vẫn trầm ngâm nhìn theo dáng hẳn thì hẳn ta bắt đầu bực phét

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Đánh nhau vì cậu

- Yên tâm đi, thằng đó chỉ là tên sai vật của tụi này mà thôi. Nếu muốn, cậu cũng có thể sai khiến nó, bất kì việc gì.....giống như sai 1 con chó vậy - cả bọn cười như người điên khi nghe câu nói quen thuộc của đại ca đó. Giống như.....hẳn ta đang khoe khoang quyền lực của mình vậy, 1 người có tất cả, còn 1 người thì chẳng có gì. Không hiểu sao Nhật Hạ thấy chán ghét cái không khí ô nhiễm này, có thể nếu nó ngồi đây lâu hơn nữa, nó sẽ bị nhảy mũi mất - Ô.....đi đâu thế? - Tiến Dũng ngừng cười khi thấy nó cầm cặp đứng dậy khi mà món ăn chưa ra

- Tôi đi về - nó lạnh nhạt buông 1 câu. Cuộc chơi đang vui mà nó lại tự động bỏ về lại Tiến Dũng tức giận

- ĐÚNG LẠI.....không có sự cho phép của tôi, sao cậu dám về hả? - Tiến Dũng đứng dậy hét lên trợn mắt. Và lần này cũng vậy, Nhật Hạ vẫn không thèm quay lại nhìn hẳn ta dù chỉ là 1 cái

- Cậu vẫn còn tưởng mình là vua sao? Xin lỗi nhưng tôi không phải là 1 trong những con chó của cậu. Chỉ có những con chó mới sai khiến chó thôi - nói xong nó lạnh lùng bỏ đi

- AAAAAAAA..... - tên Linh ôm chân rên rì. Lúc nãy chỉ định chấn chân để nó vấp ngã, pha trò 1 chút làm loãng cái không khí căng thẳng này, không

ngồi lại bị nó cố ý giẫm lên chà đạp. Tức giận vì bị khinh bỉ, càng tức hơn khi thấy cái bọn vô dụng này. Đúng lúc này thì Dương Phong bùng nổ ăn ra. Tiến Dũng đột nhiên hất đổ tất cả xuống bàn. Dương Phong ngạc nhiên 1 lúc, hấn ngược mắt xung quanh thì không thấy nó ở đâu nữa

1 lũ điên. Đó là kết luận ngày hôm nay của nó về bọn bạn hấn, và cả hấn nữa. Không lẽ hấn thật sự không biết mình bị đối xử khinh miệt như thế, nếu biết mà vẫn làm vậy, chứng tỏ hấn thật sự là 1 tên hèn, còn nếu không biết, thì hấn thật sự là 1 tên đần. Dương Phong ngập ngừng đứng trước cửa phòng nó. Hấn muốn gõ cửa, muốn hỏi làm sao mà nó lại đột nhiên bỏ về. Nhưng lại không đủ can đảm, lỡ như trong lúc hấn đi, tụi kia làm gì nó thì sao? Hấn không dám tưởng tượng tiếp nữa, nghĩ thế nào Dương Phong lại quay trở về phòng mình

Nhật Hạ không hiểu tại sao mình phải tham gia vào cuộc chơi vô bổ của cái bọn người không ra người, chó không ra chó kia. Lại càng khó chịu khi phải sống chung nhà với 1 cái tên 2 mặt thế này. Nhưng mà tại sao nó lại phải để tâm đến chuyện của hấn chứ? Chẳng có gì phải bức mình cả. Chẳng có gì

Từ sau đợt đi chơi không mấy hay ho đó, Tiến Dũng cũng chẳng buồn quan tâm đến nó nữa, và nó đương nhiên cũng chẳng có lý do gì để mà phải thất lạc tiếc nuối. Cứ như lúc trước đi là được rồi. Và hấn cũng có vẻ kì lạ, cũng không dám bắt chuyện với nó, chỉ dám ngược nhìn nó với đôi mắt buồn buồn thôi. Và nó cũng chẳng quan tâm cho lắm

Đang ghi bài thì không biết luồng gió nào thổi rất nhiều học sinh uồn chạy ra hành lang, cả lớp nó cũng nháo nhào lên dòm qua cửa sổ để ngó xuống sân trường. Nhật Hạ chẳng mấy để tâm, nó vẫn đang bận tính toán cái bài khó nhằn này. Mỹ Dung ngồi cạnh nó cũng lon ton chạy ra coi thử, mất chữ O miệng chữ A nhỏ chạy tới lay lay tay nó

- Này này, đánh nhau, là đánh nhau đấy!

Thời điểm hiện tại thì tất cả tiết giảng bị đình trệ, giáo viên tập trung xuống sân để can thiệp. Không biết là xui xẻo hay sao mà nhỏ Dung lôi nó đi xuống luôn. Mặc dù nó nói có thể bị bắt kiểm điểm nhưng nhỏ vẫn cứng đầu, nhiều học sinh như vậy, chẳng ai dám bắt có 2 đứa đầuTrên khi Mỹ Dung chạy lại chen lấn vào đám đông thì nó chỉ khoanh tay đứng từ xa nhìn. Nó có thể thấy vài tên quen thuộc trong nhóm bạn của hấn. Thở phì phèo chen ra, Mỹ Dung lại chạy hồng học về phía nó chống nạnh nói

- Này.....học.....là nhóm thằng Dũng đánh nội bộ đấy! Học.....học.....hình như cả bọn đang hội đồng đưa nào đó.....nghe nói.....học.....hình như là.....tên Phong nào đó.....mình không biết nó.....cậu biết không Hạ? - Phong? Nếu là Phong thì đương nhiên là nó biết rồi, hơn nữa quen là đằng khác

- Biết..... - chỉ 1 từ thôi mà nhỏ Dung mở to mắt nhìn nó

- Thật sao? Vậy mà.....vậy chứ cậu không ra xem hả? Can đi chứ?

- Tại sao tôi phải làm vậy? Chuyện đó thì đâu liên quan gì tới tôi chứ?

- Nghe nói là bị giăng mặt ghê gớm lắm, có khi đánh đến nhập viện luôn ấy chứ!

Nhật Hạ bỏ ngoài tai lời của Dung nói rồi đi thẳng vào lớp. Nhưng đi được vài bước rồi, cái con người yếu đuối của nó lại quay về. Sao nó lại không thể cứ làm ngơ được chứ? Và thậm chí nếu bây giờ nó có ngồi vào bàn học, cũng không thể nhắc nổi cây bút nữa. Bởi vậy nó mới ghét cái bản tính yếu đuối nó luôn chôn chặt thật sâu trong lòng. Bọn người họ đã không quan tâm đến mình, tại sao mình phải can dự vào chuyện của họ chứ, thật không tài nào hiểu được cái xã hội này. Nhưng bây giờ, nếu cứ thế này, nó sẽ bức bối mà chết mất. Nhật Hạ đang đấu tranh tư tưởng vô cùng dữ dội. 1 mặt nó không muốn can dự vào chuyện này, 1 mặt lại không thể nào làm ngơ khi mà biết người tham gia là người nó quen

Nhật Hạ thở hắt ra khó chịu. Nó mím môi xoay người, đi lại về phía đám đông. Không khó để cái thân hình bé xù của nó chen vào. Thầy cô đang dùng hết sức ngăn chặn tụi kia nhưng tụi nó mạnh quá, đẩy hết mấy ông già ra, còn hấn thì mắt cũng long lên sòng sọc dường như chẳng còn sợ bất cứ thứ gì nữa. Nó tự hỏi có chuyện gì xảy ra với hấn thế, sao lại nổi giận đến nỗi đánh lại tụi kia. Nó vừa nhìn là biết hấn cũng chẳng thể nào địch lại, vậy mà còn ngoan cố nữa. Và 1 lần nữa, Nhật Hạ lại hít thở sâu, đã vào tận đây rồi, nếu không làm gì thì có phải uống công uống sức không. Không chần chừ là lâu, Nhật Hạ chộp lấy cánh tay hấn trong cái nhìn ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Nhưng nhanh như cắt, nó lúi tuột hấn ra ngoài. Đi thật nhanh hấn ra khỏi đám đông và những tiếng hét, đến 1 nơi thật yên tĩnh như là lùm cây sau trường, chỗ cạnh bồn rửa tay

Dương Phong sững sờ nhìn từng thước phim đang quay chậm trước mặt hấn mà hấn cảm thấy như đang mơ, giấc mơ mà hấn không bao giờ muốn tỉnh dậy. Cả cuộc đời hấn nhất như hấn, suốt ngày chỉ biết phục tùng người khác, núp sau cái bóng của bạn bè. Nói thật chứ cái trường này chẳng ai biết hấn trừ nó và tụi kia. Bởi vì hấn đã chịu khổ quá nhiều, nên nó như bông hoa của hấn, không bao giờ hấn muốn nó bị tổn thương, cứ muốn bảo bọc che chở cho nó, nhưng mà.....hấn vốn chẳng đáng để bảo vệ nó. Người duy nhất không khinh thường và sai khiến hấn.....chỉ có nó.....Tuy hấn không biết có phải là do mình tưởng tượng hay không nhưng.....cảm giác giống như nó rất hiểu hấn. Nhật Hạ luôn hiểu những gì hấn nói và nó biết lúc nào nên nói, lúc nào nên làm. Ngay lúc này cũng vậy, nó đang làm 1 chuyện mà hấn cho rằng, hấn sẽ không bao giờ quên. Gương mặt lạnh lùng nhưng đáng yêu kia, lại 1 lần nữa làm lay động hấn sau 1 năm

Với sức lực yếu ớt của nó, vốn chẳng thể làm hấn đi chuyển dù chỉ là 1 cm. Nhưng mà khoảnh khắc bàn tay nhỏ bé chạm vào da thịt chai sạn, cả người hấn dường như nhũn ra như bún nhão, và hấn để mặc cho nó kéo đi. Khi nó bỏ tay ra, hấn chợt bừng tỉnh trở lại hiện tại. Nhật Hạ lạnh lùng, bật vòi nước lên khi thấy hấn đứng thờ người với cái mặt đầy máu, nó dùng tay ấn đầu hấn xuống

- AAAA.....a.a..... - hấn hét lên đau đớn khi dòng nước mát lạnh không ngừng tạt vào mặt làm vết thương trở nên đau rất. Nguồn nước bị nhuộm đỏ lôm chây xuống ống, tuy đau, nhưng nó có tác dụng rửa sạch vết thương. Nó thả tay ra để hấn ngẩng đầu dậy suýt xoa..... - Sao cậu.....làm vậy? - hấn méo mào đau đớn

- Để rửa vết thương và.....không cho cậu khóc..... - nó nghi ngờ nếu nó không làm vậy, chỉ 1 chút nữa thôi là nước mắt hấn lại dâng dụa, mà nước muối thì còn đau hơn cả nước thường nữa. Đồng tử Dương Phong mờ to hết cỡ nhìn nó cảm động. Hấn vốn không có định khóc nhưng nghe nó nói những lời

như vậy, mắt hấn lại rom róm - bây giờ lên phòng y tế bôi thuốc đi. Tôi về lớp học..... - nói rồi nó dợm chân quay đi, nhưng cũng kịp nghe câu nói của hấn

- Cậu giống như 1 nữ thần vậy.....lúc nào cũng xuất hiện lúc mình khó khăn..... - hấn cười nhàn nhạt nhưng lộ rõ vẻ hạnh phúc tột cùng

Chẳng ai thèm quan tâm đến cái người đột nhiên xuất hiện như nó, hơn nữa cũng chẳng ai biết hấn, cho nên cương nhiên nó trở nên vô can và là chất xúc tác để tạm dừng cuộc chiến đồ sộ này. Tất cả học sinh đều bị đưa về phòng hội đồng kỷ luật, hấn đương nhiên cũng nằm trong diện đó. May mà chưa nghiêm trọng sứt đầu mẻ trán nếu không thì bị đuổi học là cái chắc. Cùng lắm viết bản kiểm điểm mời phụ huynh thôi, mà hấn làm gì có phụ huynh cho nên, cũng không có gì nghiêm trọng lắm

- Hạ!!! - Dương Phong mới từ phòng hội đồng chạy hớn hả ra với nó - chờ mình về với - hấn cười tít mắt vọc vọc mái tóc ngố tàu. Nhật Hạ cũng không can dự vào cuộc sống của hấn, muốn làm gì thì làm. Mẹ nó may là không biết chuyện này, nếu không thì lại làm mọi chuyện âm ỉ lên thì mệt

- Ô.....Phong, con sao thế? - mẹ nó suýt xoa - bị bạn đánh ở trường đấy hả? Trời ơi..... - vừa về tới nhà là nó biết ngay ấy mà

- Cháu xin lỗi làm cô lo, nhưng mà.....cháu không sao đâu ạ.....cháu bôi thuốc rồi, với lại.....Hạ.....đã cứu cháu đấy ạ..... - hấn đỏ mặt cúi đầu chỉ nó, mẹ nó ngạc nhiên nhìn nó

- Hạ??!!!! Con làm gì mà cứu được Phong thế?

- Mẹ, con đói bụng rồi - nó lục đục dọn chén đĩa, mẹ nó lập tức cười hớn hờ vỗ vai nó - A.....

- Con gái mẹ đúng thật là giỏi nha.....có khi con dùng cái đầu thông minh để cứu thằng Phong cũng hay chứ? - bà vênh vao cười đùa suốt cả bữa tối

11h30.....tiếng đồng hồ gõ tích tắc bên tai nó không ngừng vang lên. Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh mịch đột nhiên hớ hể những tiếng nấc thút thít. Tại sao phòng của nó và hấn lại ở cạnh nhau thế này chứ? Nhật Hạ dựa lưng vào ghế nhắm nghiền mắt, đôi lông mày thanh tú liền chau lại vì những tiếng động lao xao làm quấy rầy tâm trạng đang tĩnh lặng như mặt hồ nước của nó. Nhật Hạ đứng dậy một nhòai, nó không biết tại sao mình lại đang đứng trước cửa phòng của ai đó, nó chẳng tiện gõ cửa. Rõ ràng đây chẳng phải là vấn đề của nó và nó vẫn còn nhớ cam kết rằng tuần này hấn không được sang phòng nó, bây giờ mới chỉ có ngày thứ 5 mà hấn đã khóc đến nỗi sang phòng nó còn nghe rõ. Hấn cứ thế này thì làm sao mà nó ngủ được chứ?

Cộc.....cộc.....tiếng khóc lập tức chấm dứt khi âm thanh được truyền đến tai của kẻ phiền nhiễu. Nhật Hạ hần giọng định đề nghị hấn im lặng cho nó ngủ nhưng khi cánh cửa vừa mở, lời nói lại không nở trôi tuột ra khỏi miệng, hấn tội nghiệp ngược đôi mắt sưng húp, tay vẫn theo thói quen ôm gối. Không hiểu sao, giây phút đó, Nhật Hạ lại thấy.....hấn đáng thương đến thế. Cho dù hấn sống giả tạo hay hèn nhát trên trường nhưng rõ ràng.....hiện tại, hấn chỉ là 1 tên yếu đuối 17 tuổi mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đồng cảm

- Hức.....hức..... - hấn thút thít nhìn nó ngạc nhiên

- Cậu khóc to như vậy, làm sao tôi ngủ được, sáng mai tôi mà dậy trễ.... - Bộp..... -ơ..... - tiếng chiếc gối ôm xuống sàn, bây giờ, cái thân hình nhỏ đến bất thường của nó đang nằm gọn trong vòng tay to lớn khỏe mạnh của hấn. Gáy của nó có thể cảm nhận được hơi thở và cả nước mắt của hấn nữa. Nhật Hạ sững người bất động nhìn hấn, cánh tay đang đưa trên không của nó định đẩy hấn ra thì..... Nhật Hạ nghe được tiếng thều thào đến thê lương của hấn

- Cậu đừng đi.....đừng đi.....tất cả mọi người đều bỏ rơi mình mà đi, mình không quan tâm, nhưng chỉ có cậu.....cậu ở cạnh mình là được.....hức.....hic..... - Dương Phong nghẹn ngào khổ sở, bất giác, cánh tay đang siết chặt của nó buông lỏng xuống - vì mình đã tìm thấy cậu, vì người khác.....không thể thấy cậu nên.....mình thấy cậu. Cho nên cậu đừng đi.....đừng đi.....đừng đi.....đừng đi..... - giọng nói hấn nhỏ dần, nhỏ dần đến nỗi nó tưởng như hấn đã ngủ luôn trên vai nó rồi chứ. Bây giờ nếu mà nó nói “Chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi” có phải là quá vô tâm rồi không? Lí trí muốn nói vậy, muốn xô hấn ra để chạy về phòng như lương tâm thì ngược lại

- Đây..... - Nhật Hạ đẩy mạnh hấn ra, để cho cái thân hình cao kều của hấn nghiêng ngã - Ừm..... cậu.....tôi vẫn còn nhớ cậu đã hứa gì đấy - nó lạnh nhạt nói như nhắc nhở

- Mình biết..... - giọng hấn đột nhiên khản đặc bất thường

- Cậu không thể sang phòng tôi cho nên.....tôi sẽ sang phòng cậu ngồi 1 chút.....ừm.....đến khi cậu ngủ thì tôi sẽ về..... - nó áp ứng nói, Dương Phong ngẩng mặt bản thân nhìn nó 1 hồi lâu. Hấn có nghe lắm không? Hấn lập tức dụi dụi mắt, rồi chợt nhận ra niềm vui đã xâm chiếm quá lâu làm nó nhìn hấn nãy giờ. Dương Phong đỏ mặt vội dang rộng cửa cho nó vào

Được người con gái mình thích vào phòng, còn gì mà hồi hộp hơn chứ. Dương Phong vội lau sạch nước mắt. Nếu biết trước sẽ có 1 ngày nó vào phòng

hắn, hắn nhất định sẽ dọn dẹp thật sạch, sẽ xịt nước hoa thật thơm. Còn bây giờ cái phòng của hắn, nhìn thật chả ra thể thống gì. Cũng may là Nhật Hạ không có để tâm mấy chuyện ngoài lề đó nên.....hắn cũng im tịt luôn

Nhật Hạ bình thần ngồi xuống đầu giường hắn, vì trong phòng chẳng có cái ghế nào. Nó đoán chắc hắn cũng chẳng học hành gì đâu nhỉ? Dương Phong đang trong trạng thái căng thẳng tới cùng. Người hắn mềm nhũn mà tim thì đập thình thịch như đánh trống. Sang đây nó còn cầm theo cuốn sách để đọc nữa, nên chắc sẽ không chán đâu. Nó nhủ mày nhìn hắn còn đang đứng như trời trồng ở kia

- Đừng có suy nghĩ bậy bạ, nằm xuống ngủ nhanh để tôi còn về phòng ngủ. Mai mà dậy trễ là do cậu đấy - nó lạnh giọng đe dọa

- Ờ.....ừ.....

Hắn nhẹ nhàng leo lên giường đắp chăn. Nhưng mà có nó ngồi cạnh, hắn chẳng thể nào chợp mắt ngủ được. Cứ 1 lúc lại ngược mắt nhìn gương mặt nó dưới ánh đèn mập mờ trông thật an toàn. Đôi lông mi như cánh hoa thỉnh thoảng lại chớp chớp làm cảnh sắc thật là sinh động. Hắn nín thở nhìn nó lật hết trang này đến trang khác, con ngươi đen lấy đi chuyển từ từ, từ từ, rồi lại.....nhìn hắn.....- Không ngủ sao?

- Ờ.....ngủ.....ngủ..... - Dương Phong sợ nó nổi giận thì cựa mình quay sang bên kia. Cứ tiếp tục thế này chắc hắn thức trắng đêm quá - Hạ ơi..... - hắn lại thở thè, giọng nói vô cùng dịu dàng như tiếng suối róc rách kêu tên nó nghe thật đáng yêu - sáng nay.....tụi nó chửi cậu, kêu cậu là thứ rác rưởi còn hơn loài chó.....

- Cho nên cậu mới ra tay đánh người - Nhật Hạ im lặng 1 lúc để tiếp thu câu nói của hắn rồi mới chịu lên tiếng

- Vì tụi hắn chửi cậu mà.....làm sao mình đứng yên được chứ?

- Vậy chứ sao bình thường tụi hắn chửi cậu, cậu không đánh lại?

- Đó là vì..... - hắn ngập ngừng -đó là vì.....nếu không chơi với tụi đó, mình sẽ chẳng chơi được với ai cả.....mình sẽ bị người khác ăn hiếp

- Chớ lúc chơi với tụi hắn, khác lắm sao? - nó nhướn mày cao giọng

- Ừm.....thì.....cũng đúng.....nhưng ít nhất người ta vẫn không.....vẫn biết là mình không bị cô lập bởi mình là 1 đứa nhà quê.....

- Vậy bây giờ thì sao? - Nhật Hạ có thể hiểu 1 chút lời của hắn nói, cũng có thể hiểu 1 chút suy nghĩ sâu xa của hắn. Lại tên nhà quê đầu rỗng tuếch này hay có những suy nghĩ khác người nhỉ?

- Bây giờ.....hừm.....bây giờ thì xong rồi, mọi chuyện.....sẽ trở lại như hồi năm lớp 10 - nghĩ tới đó, hắn lại co rúm người lại vì sợ hãi, hắn sợ cái tiếng cười quái ác của bạn học

Thì ra là hắn có những suy nghĩ như vậy. Chơi với bọn kia, phục tùng bọn kia như nô lệ cũng là vì được che chở, mong tìm được cái vỏ bọc hoàn hảo cho hắn. Ai bảo hắn là 1 tên nhà quê ngu ngốc. Ngày xưa lúc hắn mới lên thành phố, ăn mặc vô cùng quê mùa, lại nằm trong bệnh viện 1 thời gian dài. Đến khi đến trường thì đã được vài tuần bước vào năm học. Bạn bè ai cũng chẳng coi hắn ra gì, cứ chọc ghẹo rồi khinh rẻ, làm hắn như bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục cùng cực khổ sở. 1 thằng con trai từ quê, suy nghĩ non nớt làm hắn gia nhập với tụi kia. Hắn bắt nhip được thời đại, ăn bận có chút phong cách hơn, bây giờ thì nhìn đỡ hơn rồi

- Vậy rồi sao? - hừm, vậy thì sao? Nó nói nghe thật đơn giản, cứ như mọi chuyện chẳng hề có vấn đề gì với cuộc sống bình thường của nó vậy

- Hừm, cậu nói nghe thật đơn giản. Cậu đâu có như mình đâu mà biết chứ? - hắn cười nhạt

- Ai bảo tôi không giống cậu..... - nụ cười lập tức tắt ngấm trên môi hắn, tuy 1 chút thôi, nhưng hình như,.....hắn nghe giọng nó có chút chua chát, đau nhói thì phải - tôi cũng giống cậu thôi.....không có bạn.....nhưng đó chẳng phải là điều gì đáng sợ cả. Bây giờ tôi vẫn có cuộc sống bình thường. Nếu bị người khác hiếp đáp.....thì cứ phản kháng, chẳng có gì phải ngại hết.....

1 khoảng im lặng bao trùm giữa 1 người. Nếu điều nó nói là thật, thì sao 2 người bây giờ lại khác nhau đến thế. Hay chỉ vì nó mạnh mẽ lạnh lùng cho nên mới chống đỡ được cho đến bây giờ. Còn hắn, hắn cứ như đang xây dựng 1 bức tường màu hồng cho mình vậy. Bức tường không vững chãi, cho đến hiện tại, nó đã đổ vỡ rồi. Còn nó cơ bản chẳng hề cố gắng kết bạn làm quen, luôn cô lập mình trong bài vở nên chẳng có gì phải đau khổ. Không có hy vọng, nên không hề thất vọng. Nhật Hạ thấy hắn im lặng 1 hồi nên lảng lảng về phòng. Không biết là hắn đã ngủ thật hay đang giả vờ ngủ để suy ngẫm lời nói của hắn nhưng.....nó nghĩ hắn cần ở 1 mình Nhật Hạ.....xem ra đúng thật là nữ thần của hắn rồi. Sao nó nói cái gì cũng hay thế nhỉ? Lại còn cảm thấy ấm lòng lắm nữa. Hắn chưa từng biết, nó lại mang vẻ đẹp cô đơn như vậy. Tuy bề ngoài luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng nó là 1 người rất sâu sắc, có suy nghĩ không ai biết trước được. Khi ra khỏi phòng, Nhật Hạ đã tắt đèn nhưng hắn không hề sợ, lại còn vương chút hơi thở và lời nói của nó ở đấy nữa. Hắn nghĩ.....chắc đêm nay mình sẽ ngủ rất ngon

Sáng sớm Dương Phong định sang phòng gọi nó dậy nhưng thấy phòng đã trống không từ lâu. Vậy mà hắn còn sợ nó tới qua thức khuya nên sáng dậy trễ chứ. Hắn tự cười cho sự ngu ngốc của mình, nó chăm học như vậy, đời nào dậy trễ. Nhật Hạ vẫn đang thần nhiên ngồi ăn sáng cho ngon miệng

- Ồ.....Hạ..... - hắn chộp lấy mặt nó - mắt cậu có quần thâm này - Dương Phong áp sát mặt mình vào mặt nó để nhìn kĩ. Mẹ nó vừa quay sang lại đỏ mặt

- 2 đứa sáng sớm có cần thần mặt như vậy không chứ? - nghe lời mẹ nói, Nhật Hạ vội gạt phăng tay hắn ra lạnh giọng

- Có liên quan gì đến cậu đâu chứ?

- Sao không liên quan, tại tối qua cậu..... - Nhật Hạ đang ăn lập tức tròn mắt nhìn hắn. Dương Phong nín thín thít, hắn liếc mắt qua nhìn mẹ nó đang mong chờ - ừm.....tại mình thấy tối nào cậu cũng thức khuya học bài ấy mà.....hehe..... - hắn le lưỡi gãi đầu cười trừ.....

- Con đi học đây - nó đeo cặp lên vai cũng không quên liếc hắn sắc lạnh. Dương Phong cũng lục đục chạy theo

- Cháu cũng đi luôn ạ.....NÀY.....chờ mình với Hạ - Dương Phong chơi với chạy theo nó. Đi được 1 đoạn khá xa nhà rồi nó mới hân giọng

- Sau này cậu mà thử hó hé miệng, có chuyện gì cũng đừng nói với tôi - mặt nó đánh lại thấy sợ

- À.....biết rồi.....biết rồi mà..... - hắn cười giả lả - chiều nay cậu muốn đi ăn không? Ăn bánh tráng đi, nghe nói ngon lắm.....

- Không

- Đi ăn đi mà.....bánh tráng vừa ngon vừa nóng vừa rẻ

- Không

- Đi đi mà Hạ.....đừng khó tính thế.....

Dương Phong cứ bài ca bánh tráng ca cầm bên tai Nhật Hạ mãi. Tuy thấy cũng có chút phiền nhiễu nhưng như vậy cũng còn hơn là chẳng ai nói gì. Hắn cứ vùi von đòi nó dẫn đi ăn nhưng Nhật Hạ một hai là không ăn. Ấy vậy mà hắn chẳng biết bỏ cuộc là gì. Hôm qua bị đánh bầm dập mà bây giờ miệng vẫn còn hoạt động tốt được. Đến công trường thì đụng phải bọn Tiến Dũng đang cười ngạo nghễ ở đó. Dương Phong cúi đầu nép vào người nó như sợ mình sẽ gây chuyện

- Nép sau lưng con gái sao? Mày cũng thật là anh hùng. Mày pha cứu người của cậu hôm qua cũng thật là hoành tá tràng nha - Tiến Dũng nhếch môi cùng động bọn mặt mày xây xát đi tới. Dương Phong vẫn im lặng không nói gì. Hắn đã không nói, sao nó còn phải nhọc công lên tiếng. Nhật Hạ bỏ đi không thèm để tâm đến bọn người kia - Ê.....cậu vẫn kiêu ngạo như vậy nhỉ? Cậu có biết bỏ đi khi người khác đang nói chuyện là bất lịch sự không hả?

- Hừ.....vậy.....sai khiến người khác như chó.....là có lịch sự sao? - nó cử động khoe môi, chống mắt nhìn hắn ta

- Ha.....cậu đang bênh vực cho hắn sao? 1 tên nhu nhược, không có nổi 1 người bạn. Không phải cậu chơi với hắn ta chứ? - thấy Tiến Dũng cười, cả bọn cùng cười

- Bạn? - nó cao giọng nhìn hắn đang thấp thỏm - có bạn như mấy cậu.....thà rằng đừng có còn hơn..... - nói rồi nó đi luôn vào lớp, Dương Phong cũng vội vàng chạy theo, để lại cả bọn như lũ ngốc đang đứng như trời trồng ở kia

- Ê Hạ, lúc này mình thấy cậu đi với cái tên.....hôm qua thì phải?

- Ừm..... - nó đương nhiên không phủ nhận lời Dung nói

- 2 người thật sự quen nhau hả? Lại còn đi học chung nữa - cái bản tính nhiều chuyện của Mỹ Dung lại dấy lên. Nó tin chắc nếu như tin 2 đứa ở chung nhà lộ ra thì.....sẽ vô cùng phiền phức

- Không liên quan đến cậu

- Lạnh lùng thật! - nhỏ trẻ môi rồi quay sang chỗ khác. Nhật Hạ cũng không định nói như vậy nhưng nó chẳng tìm ra được câu gì hợp lý hơn để kết thúc câu chuyện này

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tham lam

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường từ sau chuyện đó. Tụi kia hình như cũng lặn mất tăm, như vậy cũng tốt, đừng làm phiền đến nó là được. Không biết dạo này bị làm sao mà Dương Phong cứ nằng nặc đòi nó dẫn đi ăn, nào là bánh tráng, ăn kem nito, ăn bánh tiramisu, uống cookie, vân vân và vân vân. Đến khi nó nói không biết chỗ thì hắn lại chia ra trên điện thoại. Còn lên foody tìm tòi rồi chụp ảnh màn hình lại nữa chứ. Nhưng nó chẳng hứng thú, bảo không thích ăn, làm hắn buồn hiu hiu.

- Tối nay mẹ đi nhậu với lớp cũ, mấy đứa ở nhà thích ăn gì thì ăn nhé! Tiền mẹ để trên đầu tủ lạnh - mẹ nó hớn hờ ăn mặc sành điệu đi ra ngoài

- Mẹ đừng uống say quá - nó còn không quên dặn dò mẹ nó cẩn thận, y như lần nào mẹ nó oi hời vài tiếng rồi cuối cùng tối nay thể gì say khướt cho coi.

May mà nó kêu mẹ hãy đi taxi đi. Chỉ ít điều này thôi

Nhật Hạ ngồi im học bài dưới phòng khách. Căn phòng không có 1 tiếng động, có chăng chỉ là những thước phim hoạt hình nhấp nháy trên màn hình thôi. Hắn cũng chẳng buồn nấu ăn, cũng không oi hời gì hết. Nó định mở miệng hỏi hắn ăn cái gì thì chuông cửa nhấc âm ỉ, tiếp đó là những hành động đáng ngờ của hắn là mừng rỡ, lon ton chạy ra mở cửa, đưa tiền, nhận tiền thối, đóng cửa lại và cuối cùng là vào nhà soạn sẵn đồ ra mời nó ăn

- Ăn đi này, đồ Hàn Quốc mình kêu ship đấy - có vẻ như đây là lần đầu tiên hắn ăn món này nên khoái lắm, Nhật Hạ từ tốn cầm muỗng lên mức 1 muỗng com trộn cho vào miệng, cũng như com bình thường thôi mà. Nhưng mà nhìn hắn ăn có vẻ vui quá nhỉ? Nó nhớ có vài lần hắn rủ đi ăn quán này thì phải. Tên gì thì nó quên rồi nhưng mà.....là 1 trong vô vàn món hắn rất muốn ăn

- E.....HẠ Oi.....Hạ hồi.....híc..... - mẹ nó lẽ nhè mở cửa đi vào. Đã 10h rồi, nó và Dương Phong còn ngồi trước phòng khách này chờ mẹ nó về đây. Y như rằng không uống được vậy mà còn đòi uống cho hết rượu hết bia quán người ta. Nó phụ hắn đỡ mẹ vào phòng ngủ

Tại vì quá chú tâm vào việc đỡ mẹ nên nó đã không biết hắn phải chặt vật thể nào. Dương Phong quyết định thả mẹ nó ra vì hắn có linh cảm mình sẽ gây họa nữa. Nhật Hạ đột nhiên cảm nhận được vật thể đè nặng trên người mình, thậm chí cái tên như hắn. Lôi được mẹ lên giường là cả 1 thử thách đối với con người nhỏ bé như nó. Nhật Hạ trừng mắt nhìn hắn

- Sao cậu đột nhiên thả ra thế? - bên kia không có tiếng trả lời, Nhật Hạ tưởng đâu hắn lại có chuyện gì thì đến gần xem thử - Cậu sao thế?

Dương Phong đang đứng như trời trồng ở giữa phòng, định bụng nói nó bật đèn lên nhưng.....hắn dần dần nghe được tiếng bước chân chậm rãi lại gần mình, gần hơn, gần hơn. Đến khi hắn cảm nhận được cả hơi thở ấm nóng của nó nóng lan tỏa trên da mặt mình. Dương Phong nín thở nhìn, hắn cố gắng mở to mắt ra nhìn nó nhưng...hoàn toàn không hề thấy gì. Nhật Hạ nhìn hắn thử người ra thì rung rung tay hắn xem thử còn tỉnh hay không? Cái con người thỉnh thoảng lên cơn này nó không bao giờ biết trước được 1 hành động nào. Cảm nhận được sự động chạm xác thịt, Dương Phong giật mình vội rút tay lại

- Cậu.....sao thế? - nó chau mày nhìn hắn khó hiểu

Bây giờ, hắn đang có 1 suy nghĩ vô cùng kì quái, hắn đột nhiên nhận ra, mình rất mất kiểm soát khi đứng gần nó thế này. Bóng tối làm hắn không thấy được gì, nhưng suy nghĩ và xúc giác của hắn cảm nhận được cơ thể của nó. Từng tế bào của hắn rung lên từng đợt, đang gào thét như thú dữ Bộp.....Dương Phong nhắm chặt mắt đánh liều, hắn quơ đại để xác định vị trí của nó.....thật không ngờ.....hắn lại chạm được 2 má nó. Bây giờ Dương Phong đang dùng tay ôm chặt mặt của nó, thậm chí Nhật Hạ còn cảm thấy mình chẳng thể nào cự quậy được. Nhưng nó vẫn đứng im đó, coi thử hắn định làm gì. Bàn tay hắn vô cùng ấm áp, to lớn, ôm trọn gương mặt nhỏ bé nhưng lạnh như nước đá của nó. Làn da vô cùng căng mịn mà lần đầu tiên hắn chạm vào, hắn thừa nhận, tay hắn đang run lên từng đợt

- Ừm..... - không hiểu sao lí trí lại chẳng thuộc về hắn nữa. Mỗi khi ở cạnh nó, hắn lại không ngừng tham lam những hạnh phúc lớn lao hơn mặc dù biết điều đó chẳng thể nào xảy ra. Nhưng mà đối diện với hoàn cảnh như vậy.....hắn lại muốn.....lại muốn.....

Nhật Hạ neho mắt nhìn cái trò quỷ mà hắn đang làm. Nó đẩy mạnh hắn ra, bị xô bất ngờ.....Dương Phong chột bưng tỉnh. Hắn đang định làm gì thế này. Ngay khi 2 gương mặt đã rất gần nhau rồi, hắn vẫn không kiểm chế được mình. Dương Phong cảm thấy khinh bỉ chính mình. Trong 1 khoảnh khắc, hắn đã có những suy nghĩ không chính chắn. Hắn muốn 1 lần được chạm vào đôi môi đó, 1 lần cảm nhận hương vị tình yêu đầu đời

Có khi nào,.....nó đã giận hắn như 1 tên biến thái sống chung nhà hay không? Dương Phong chơi vơi..... hắn đưa tay loạn xạ tìm nó nhưng không 1 tiếng động, cũng không có chút ánh sáng nào để hắn quan sát sắc mặt của nó, để phán đoán suy nghĩ của nó nhưng không bao giờ thành. Hắn sợ nó sẽ..... xa lánh hắn, hắn sợ cảm giác đó. Hắn thấy mình vô cùng, cực kỳ vô sỉ, mình còn định dở trò với cô nhóc 17 tuổi như nó nữa. Hắn hoảng loạn dậm bước chân đi tới. Tách.....ánh sáng trở lại với căn phòng

- Sau này cậu mà còn làm thế.....đừng có trách tôi..... - nói rồi nó đi luôn ra ngoài. Thôi rồi, đây là chuyện gì xảy ra thế này. Hắn đã sai rồi. Tuy đã thấy đường nhưng hắn chỉ thấy được bóng lưng của nó rồi đi. Chắc nó phải tức giận lắm, có thể sau này không thể nói chuyện với nó được nữa, cũng không được đi học cùng nhau nữa, cũng có thể nó sẽ đuổi hắn ra khỏi nhà luôn mất

Nhật Hạ biết, hắn định làm gì. Chỉ là, mọi chuyện xảy ra nhanh quá và theo phản xạ, nó lại tuột ra những lời nói xấu xa của mình. Nó đóng sầm cửa lại, ngồi thụp xuống đất. Nhật Hạ đưa tay lên ngực trái, tim đập nhanh quá, và nó sợ, rất sợ.....Sợ mình.....sợ hắn.....sợ tất cả.....Tối nay là tối đầu tiên Nhật Hạ không học bài từ sau khi bắt đầu năm học. Hắn lên phòng cũng ngạc nhiên nhìn, nhưng hắn không còn lí do gì để sang đó nữa

- Cô ơi, sau này cháu sẽ đi làm thêm ở 1 tiệm bánh. Vì vậy tối cô không cần đợi cháu đâu ạ - đã 2 ngày từ sau chuyện đó xảy ra. Dương Phong chỉ biết ngóng nhìn nó từ xa, hắn không dám bắt chuyện, mà nó thì càng không bắt chuyện. Chỉ thỉnh thoảng nói vài câu thay mẹ rồi đi mất. Hắn cũng chẳng dám làm phiền, bám theo. Đạo này hắn cũng thấy may mắn vì mình.....vì mình....không gặp ác mộng nữa. Có thể như vậy cũng tốt, hắn sẽ không có cơ hội đuổi để phiền lấy nó

Những ngày tháng sau này có vẻ 2 đứa sẽ không có nhiều thời gian để chơi với nhau nữa rồi. Nhật Hạ như trở về vẻ lạnh lùng lúc 2 đứa mới gặp nhau vậy, hay là nó chưa từng 1 lần tỏ ra mềm mại với hắn, phải chăng chỉ là do hắn tưởng tượng ra. Tiền mà ngoại trước khi mất để dành cho hắn, hắn đã nộp học phí hết rồi. Bây giờ những chi tiêu vặt dành phụ thuộc vào tiền lương của công việc này thôi. May là bà lão chủ tiệm rất hiền lành với vui tính nên hắn không việc gì phải khó khăn cả. Tiệm bánh tên là.....Mối tình đầu.....hắn thích cái tên này

Hắn từng hỏi bà, tại sao bà lại đặt tên quán là như vậy? Bà nói, trước chiến tranh, bà và ông từng rất yêu nhau, nhưng ông ấy đột nhiên phải đi lính, nên bọn họ đã hẹn thề với nhau, nếu như sau này có duyên, 2 người nhất định sẽ gặp lại, và phải chờ nhau đấy, nhất định phải chờ. Và ông ấy cũng rất thích ăn bánh do bà làm, vì vậy bà đã mở 1 tiệm bánh nhỏ thế này, và cũng đặt tên quán như thế này. Ông ấy là mối tình đầu và cũng là mối tình sau cùng của bà. Bà đã không lấy chồng, sinh con, mặc dù gia đình bà là 1 gia đình giàu có. Hắn đoán bà ngày xưa hẳn là 1 người con gái rất xinh đẹp

Rồi hấn lại hỏi.....trong vô vàn người đàn ông trên đời.....ngoài ông ấy ra, thật sự không còn người nào phù hợp với bà, nuông chiều bà, yêu thương bà, và giống ông ấy sao? Hấn thấy có rất nhiều người tính tình và gương mặt tương đối giống nhau. Nhưng bà liền cười trừ lắc đầu, bà còn khẳng định họ sẽ rất khác nhau. Cho dù có những người rất giống nhau, từ ngoại hình cho đến tính cách nhưng....cái kết nối giữa 2 người với nhau chính là kỉ niệm.....những kỉ niệm 2 người cùng nhau làm, cùng nhau hưởng thụ, chính là cái còn lưu giữ mãi trong trái tim. Bà nói trước khi kết hôn, người ta mặn nồng dữ lắm, đến khi cưới về rồi thì chênh lệch, chẳng còn quan tâm như xưa nữa. Tính tình và ngoại hình có thể thay đổi theo thời gian, có thể phai tàn nhưng kỉ niệm thì mãi còn đó, sinh động đến từng cử chỉ trong mắt họ. Điều đó làm họ sống với nhau đến trọn đời

Hấn cũng hiểu 1 phần lời của bà lão nói. Rồi hấn lại suy nghĩ về nó. Hấn đảm bảo trên đời này không có 1 Châu Nhật Hạ thứ 2 đâu. Nó sẽ biết hấn không thể nhìn thấy gì trong bóng tối, nó sẽ biết hấn hay gặp ác mộng, và mặc dù những lần gặp trước đây của 2 người, nó không nhớ.....nhưng không sao..... chỉ cần nhớ bây giờ thôi là được. Mà nhắc đến mới nhớ, hình như nó vẫn còn giận hấn thì phải, hấn có nên làm hòa trước không nhỉ?

Đạo này nó cảm thấy hơi mệt. Có vẻ việc thời tiết thay đổi không đơn giản như nó tưởng tượng. Không những hắc xì, ho khan, lại còn cảm thấy cả người như sắp đổ rụp xuống nếu như nó không nhanh chóng lấy lại ý thức. Dương Phong vẫn như thường ngày với bộ đồng phục rộng rộng xuống lầu

- Ủa cô? Hạ đâu rồi ạ?

- À.....hình như nó bị đau rồi thì phải đấy? - mẹ nó nét mặt lo lắng - để chút cô đem thuốc với cháo lên cho nó, cháu ăn mau rồi còn đi học

- Cô đưa cháu để cháu đem lên cho ạ, dù sao bây giờ cũng còn sớm mà - hấn lấy cái khay mẹ nó đang bưng vội bước nhanh lên lầu

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đối xử lạnh nhạt

Dương Phong hít sâu thở đều trước khi gõ cửa phòng, tay chỉnh sửa đầu tóc gọn gàng

Cộc.....cộc.....Âm thanh truyền đến tai nó. Nhật Hạ mệt mỏi ngồi dậy, chống tay lên giường, đầu óc nó quay cuồng trong căn phòng quen thuộc, sao nó nhìn thấy sản như cứ như quanh co thế nhỉ?

- Chuyện gì? - Nhật Hạ nhìn thấy hấn thì lấy lại vẻ lạnh lùng như yếu ớt. Hấn rõ ràng thấy được lực trong lời nói của nó giảm mạnh nên nghĩ chắc chắn là nó ốm nặng rồi

- Cháo, và thuốc.....mình đem lên cho cậu. Cậu có vẻ không khỏe lắm nhỉ? Mình.....mình sẽ nghỉ học ở nhà với cậu, ha? - hấn lo lắng hỏi

- Không cần. Tôi không cần....khụ....cậu ở đây.....đi học đi - nó cầm lấy cái khay rồi hất húi hấn đi. Nhanh chóng đóng cửa lại, nhưng Dương Phong đã nhanh tay hơn chặn cửa

- Nhìn xem, ngay cả nói cậu còn không nói nổi. Mình sẽ ở nhà với cậu - hấn vẫn 1 mực kiên quyết

- Tôi nói đi đi - Nhật Hạ đặt khay cháo lên bàn rồi gằn từng chữ - tôi không muốn thấy cậu ở nhà!

Rầm.....tiếng sập cửa giựt hấn dậy ra khỏi cảm xúc. Dương Phong thử nhìn cánh cửa vô tri vô giác mà tâm can quặn lại với nhau đau cùng cực. Hấn sai rồi sao? Vậy là nó thật sự không muốn thấy mặt hấn trong căn nhà này....sao?? Hấn biết, hấn cũng không trách nó, 1 kẻ bần tiện như hấn, lại hay làm việc dân dòn, và cũng vì....lần trước nữa. Đó là 1 kỉ niệm không tốt chút nào. Bà lão ở tiệm bánh nói, kỉ niệm làm nên mối quan hệ của 2 người. Vậy kỉ niệm này.....làm nên mối quan hệ gì đây. Hấn chẳng thích cái quan hệ này chút nào

Dương Phong đến trường với vẻ mặt ỉu xìu, và lại còn bị.....con kia bắt chuyện nữa thì thêm bực mình

- Ủa? Bạn thân của mày không đi cùng hả? - tên Linh cột nhà nhìn hấn, nhưng ngay lập nhận được sự không hứng thú gì với hấn thì nín bặt. Hấn lại cô độc đi vào lớp 1 mình với tâm trạng không mấy tốt

Nhật Hạ ăn uống đầy đủ sau đó thì nằm im trên giường luôn. Nó đắp chăn kín mít mặc dù trời không lạnh. Đã uống thuốc rồi, nghỉ ngơi cũng đã làm nhưng mà sao nó cảm thấy đầu mình như nặng trĩu thế này. Và trái tim nó cũng nặng luôn. Thật sự tối đó cũng chẳng có quan trọng gì với nó. Chỉ là nó thấy ngại khi phải bắt chuyện với hấn. Hôm nay trong lòng có chút bực bội nên mới vô ý quát hấn lớn tiếng, không ngờ.....thôi thì để nó sẽ xin lỗi hấn sau vậy

- Mẹ.....Phong đâu rồi? - nó vịn cầu thang đi xuống. Nằm từ sáng đến giờ, cũng khỏe lại rồi, ba cái cảm xoàng này thì làm gì được nó. Mà mẹ nó cũng biết chuyện này nên không có lo lắng nhiều, chỉ có hấn là làm quá lên thôi

- À.....nói là đi làm đó con, nhưng mà.....bình thường giờ này nó đã về rồi? Sao hôm nay về trễ thế nhỉ? - mẹ nó nhìn nhìn ra cửa trông

- Cậu ấy cũng lớn rồi, tự biết đường về nhà thôi - nó uống ly nước lấy hơi sau đó lên lầu

- Mà sáng nay con la Phong hả? Mẹ thấy cái mặt nó ỉu xiu như bánh bao thiu à

- Con có la gì đâu - chỉ tại cái tên đó nhạy cảm quá thôi

- Con đừng có đối xử với nó như vậy. Lúc trước mẹ bảo hoàn cảnh gia đình nó có chút không tốt, con đừng khắt khe quá- Chuyện gì ạ?

- Hầy, lần trước mẹ có nói mà sao con chẳng bỏ tai lời nào thế hả - mẹ nó cầu nhau rồi lại thờ dài - Con không biết chứ gia đình Phong cũng khá lắm đấy, phải nói là hơi giàu. Từ sau khi mẹ mất, ba nó lấy vợ mới, bà mẹ kế hung dữ đuổi nó ra khỏi nhà. Ba nó cũng thương lắm, nhưng mà bà còn đe dọa li dị này nọ, nên ba nó đành nhờ vả nhà ngoại dưới quê nuôi nó. Lúc đó hình như.....10 tuổi thì phải..... mẹ nhớ là vậy, thế là sau đó hình như bà ngoại mất, nó lên thành phố sống đấy - mẹ nó ôn tồn kể 1 lùa

- Vậy ạ? Cũng đâu có liên quan gì đến con - nó vẫn lạnh lùng nói trong khi trí nhớ đã ghi lại không sót 1 từ

- Cái con bé vô tình này - mẹ nó thờ dài lắc đầu, cả cái dòng họ nội ngoại này cũng chẳng tìm được ai lạnh lùng như nó đâu

Khi hấn về nhà thì nó đã ngủ mất đất. Cũng không biết là nó có khỏe hay chưa nữa. Dương Phong lục đục lên lầu cũng không quên lướt mắt qua cái cửa phòng quen thuộc lúc sáng ánh sáng hắt

- Ô.....cậu chưa khỏe mà....đi học hả? - hấn nhỏ tiếng, như sợ sẽ lại bị ăn mắng nữa. Nhật Hạ đương nhiên nhận ra thái độ nhu mì của hấn thì thờ dài

- Tôi khỏe rồi.....và.....xin lỗi chuyện hôm trước..... - Dương Phong mở to mắt nhìn nó. Hấn che miệng kinh hãi như lo mình sẽ hét toáng lên vì vui mừng trong khi nó vẫn bình tĩnh ăn sáng như mọi ngày - cậu bị sao thế? - nó nhìn hấn như thể sinh vật ngoài hành tinh

- À.....không..... - Dương Phong lập tức lấy lại tư thế bình thường hần giọng - chi.....

- Mẹ ơi con đi học đây

- Ừm..... - tiếng mẹ nó vọng trong bếp khiến Nhật Hạ an tâm đeo ba lô lên vai đi ra cửa trong khi hấn vẫn còn muốn vặn vẹo nói này nói nọ 1 chút

- Chờ.....CHỜ CHÚT..... - Dương Phong nhanh chóng đuổi theo nó - Vậy.....vậy hôm nay chúng ta đi ăn bánh đi

- Không! - tuy nó đã xin lỗi hấn nhưng thái độ vẫn lạnh lùng như trước kia, vậy đấy. Nhưng mà như vậy ít nhất hấn cũng cảm thấy mối quan hệ của 2 người đã trở lại như xưa, không còn lạnh nhạt nữa, không xa cách nữa, cảm giác thật là nhẹ lòng

Nhật Hạ đang đi đổ rác ở sau trường thì đụng phải cái mặt của tên hách dịch nào đó. Tiến Dũng mở mắt nhìn nó chằm chằm như thể 2 người có mối thù hằn lâu năm. Nhưng nó chẳng để tâm chút nào, muốn làm gì cũng được

- Khoan đã..... - Tiến Dũng cầm lấy tay nó. Nhật Hạ theo phản xạ giật tay mình ra, đưa mắt nhìn hấn ta

- Chuyện gì?

- Tôi.....tôi xin lỗi.....tôi sẽ không đối xử với thằng Phong như vậy nữa - Tiến Dũng lí nhí cúi đầu, nó chau mày nhìn hấn ta, đang diễn kịch hài gì đây

- Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi

- À.....không.....nhưng mà.....không phải cậu.....không nói chuyện với tụi này vì thằng Phong hả?

- Tôi có vậy sao? Nhưng mà xin lỗi thì đi mà nói với hấn, nói với tôi làm gì?

- Tôi muốn.....à.....có thể.....cậu có thể đi chơi với tôi 1 bữa được không? Chỉ có chúng ta thôi.....không có tụi kia đâu? - Tiến Dũng ngại ngùng nói, thật, đây là lần đầu tiên hấn ta mời con gái đi chơi cho nên.....có chút không quen.....- Vì sao tôi phải làm vậy? Tôi còn phải làm rất nhiều bài tập....

Nó xoay lưng bỏ đi, để lại 1 mình Tiến Dũng trơ trọi giữa sân. Tiến Dũng luôn thấy hấn có cái gì đó mà mình không có, cũng vì nó luôn đi cùng hấn, cũng vì nhà 2 người cùng đường nên hấn ta cảm thấy như 2 người đó rất thân thiết, mối quan hệ mà hấn ta không thể nào chen vào được. Nói coi, nó không coi thằng Phong ra gì, cũng chẳng coi hấn ta ra gì. Thế rốt cuộc là nó có cảm tình gì với hấn không chứ?

Dương Phong hí hửng ôm cặp nó đi ra cổng trường. Mặc dù nó bảo không cần nhưng hấn cứ nặng nề đòi xách hộ thì nó cũng đành chịu. Thích thì nó chiều, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng đến việc học của nó

- Ô.....2 người lại đi về cùng nhau đấy hả? - Tiến Dũng lại gần khoát vai nó. Không phải Dương Phong không cảm nhận được tình ý hấn ta dành cho nó, không giống như ánh mắt đối với những người con gái bình thường khác

- Bỏ ra - Dương Phong gằn giọng lập tức quăng tay hấn ta sang 1 bên

- Làm gì căng thế. À tao quên nói với mày, tụi tao cũng xin lỗi chuyện năm xưa đối xử với mày.....không được tốt..... - Tiến Dũng lấy tay phui phui vai áo của hấn. Dương Phong phớt lờ, hấn thấy có chút cảm động vì lời nói của đại ca

- A.....chờ chút đi..... - Dương Phong bỏ xa đám bạn khi mà tụi nó đang cố nói chuyện với hắn, chẳng giống phong cách bao dung bình thường của hắn, hắn chạy đuổi theo Nhật Hạ. Nó không nghĩ ra được bất kì lý do nào mình phải ở lại nghe cuộc nói chuyện vô bổ của những người đó

Dương Phong cứ léo nhéo bên tai nó trên suốt con đường đi học thêm. Nó thắc mắc hôm nay hắn không có đi làm hay sao? Hắn nói hôm nay tiệm bánh đóng cửa cho nên.....nhân viên nghiêm nhiên được nghỉ ngơi xơi nước. Vậy là hắn cứ nói về tiệm bánh, về các loại bánh đặc tiền bất mất, rồi về bà lão, và về mối tình đầu thiêng liêng mà đến bây giờ mà bà vẫn chờ đợi. Cho nên lúc đó, cũng đến lúc nó vào học rồi. Hắn tung tăng đi về nhà nhưng mà.....không biết rằng.....

- Con về đây mẹ - nó cời giày đi vào nhà nhưng chợt nhận ra thiếu thiếu thứ gì đó - Mẹ.....Phong chưa về sao ạ?

- Ủa? Không phải nó đi làm sao? Hay.....mẹ đã nói rồi mà con không chịu nhớ là thế nào - mẹ nó lại nhăn mặt vì cái tính hay lo đến nỗi của nó

- Đầu có, hôm nay nghỉ làm mà, mẹ có số điện thoại cậu ấy không?

- Ừm.....nhắc mới nhớ, hình như mẹ không có.....mà con có không?

- Không có con mới hỏi mẹ

- Có khi nó đi chơi đâu cũng nên

- Có thể.....cậu ấy đi lạc rồi cũng nên - nó nghĩ đến nếu mà hắn đi lạc thật thì chắc sẽ ngồi 1 hốc khóc thút thít mất

- Vậy.....vậy bây giờ phải làm sao? - mẹ nó lo lắng đi đi lại lại hỏi

- Không cần lo đâu mẹ, mẹ chờ 1 chút nữa, có khi cậu ấy lại về - với suy nghĩ lạc quan như vậy, nó tắm rửa sau đó học bài như bình thường

- HA.....HA OI..... - mẹ nó đập cửa rầm rầm hét lên

- Có chuyện gì thế mẹ? - nó nhẹ nhàng mở cửa hỏi

- Phong.....Phong nó giờ này chưa thấy về.....nếu tính từ lúc tan học, bây giờ đã 3 tiếng rồi. Con nghĩ nó đi đâu được chứ? - cái tên này đi đâu cũng không báo 1 tiếng, 1 tên nhà quê còn lạ nước lạ cái, chuyện lạc đường chẳng phải là chuyện như cơm bữa hay sao?

- Để con ra ngoài tìm thử - nó suy nghĩ 1 chút rồi lấy áo khoác vào, nhanh chóng chạy xuống nhà

- Hạ, HA.....tôi rồi nguy hiểm lắm con - không để tâm lời mẹ nói, nó lấy mũ lưỡi trai đội sụp xuống rồi kéo ba tía áo lên, đeo khẩu trang - hay để mẹ lấy ô tô chở đi tìm

- Không được đâu mẹ. Lúc này cậu ấy theo con đến chỗ học thêm ở trong 1 con hẻm rất sâu, ô tô đi vào không được đâu. Với lại con phải li thế này, biến thái còn né đây ạ. Mẹ có GPS của con mà, nếu 1 tiếng nữa con không điện thoại lại. Mẹ cứ theo đó mà tìm được - nó nhanh chóng dặn dò

- Không được đâu con - mẹ nó lo lắng níu tay áo nó lại, nhìn con gái bé bỏng của mình gặp nguy hiểm, bà không nỡ chút nào

- Không được cũng phải được, mẹ không nhớ là con gái mẹ giỏi lắm sao? - nó mỉm cười vỗ vai trấn an mẹ nó rồi chạy đi mất

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tìm thấy cậu rồi

Bóng tối, 1 mình.....đây là những thứ hạn chế phán đoán của hắn. Với 1 tên nhà quê mù đường như vậy, lạc đường là cái chắc. Nhật Hạ 1 tay níu giữ cái mũ chạy đôn chạy đáo đến chỗ học thêm rồi từ từ lòng vòng quanh quanh tìm hắn. Con hẻm không đến nỗi quá tối, chỉ là đèn đường hơi ít, lại vắng người. Bây giờ nhìn lại, có khi nó còn giống ăn trộm hơn đây. Người gì đâu mà toàn cây đen

Nhật Hạ dừng lại chống tay lên tường thở hồng hộc. Nó vượt vượt mồ hôi thấm ướt cả chiếc mũ. 30 phút rồi, 30 phút nó chạy rông rã trong cái hệ thống đường hẻm phức tạp này nhưng chẳng thấy hắn đâu cả. Chết thật, nếu như đêm nay mà không tìm thấy, có lẽ hắn sẽ ngủ ngoài đường luôn mất

“Hức.....hức.....” Nhật Hạ nín thở tập trung nghe tiếng khóc. Có thể đó là tên Hà Dương Phong mà nó đang tìm kiếm này giờ.....Men theo con đường ẩm ướt, Nhật Hạ giương mắt nhìn xung quanh.....thì trong cái hốc nhỏ nhỏ bên cái trụ điện tối om tối om, đôi vai to lớn đang run lên từng đợt.....Nhật Hạ thờ hắt, rút điện thoại nhanh chóng bấm số. Bây giờ là 9h46

- Mẹ, con tìm thấy rồi..... - nó thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, suýt chút nữa là nó đã bỏ cuộc rồi. Thông báo xong là nó liền cúp máy. Đi

bộ chậm rãi để lấy lại hơi thở

Dương Phong cảm nhận được có người đang ở gần mình thì ngẩng gương mặt đắm nước lên nhìn người đang đứng. Trong bóng tối này, hẳn khó có thể nhận diện được ai. Nhưng mà hẳn cũng chẳng buồn quan tâm mà phán đoán

- Cậu ngồi đây làm gì? - giọng nói trầm mặc này thì hẳn biết rất rõ, hẳn biết là ai, là nó, đúng là nó rồi. Nhật Hạ vẫn điềm tĩnh nhìn hẳn không có ý định đứng dậy

- Cậu.....hic.....hic.....oa.....oa..... - Dương Phong im lặng 1 lúc thì khóc càng to hơn

- Nay.....sao lại khóc rống lên thế? - nó e ngại nhìn hẳn như đứa con nít đang bị nó bắt nạt, may mà ở đây chẳng có ai

- Hu.....hu..... - Dương Phong không biết nó đang ở đâu, cứ nhào tới đại, không ngờ ôm được nó thật. Nhật Hạ không lạ gì với hành động này, nó có thể lý giải theo suy nghĩ của đứa con nít 5 tuổi khi bị lạc đường, sẽ ôm chặt lấy người nào đó tìm ra mình -hức.....thật là.....hức.....thật là thần kỳ.....hic..... mình đã nghĩ.....đã nghĩ tới cậu.....mình nghĩ cậu sẽ.....sẽ tìm được mình.....hic.....thế là cậu đã đến được.....hic..... - đúng là nó đã tìm ra hẳn, thật kỳ diệu, giống như nữ thần thật sự vậy

Hình ảnh nó sinh động long lanh trong tưởng tượng của hẳn. Tuy đôi mắt không thể nhìn thấy nhưng hẳn vẫn cảm nhận được hơi thở và sự tồn tại của nó rõ ràng hơn bao giờ hết. Dương Phong dụi dụi cái đầu to vào hõm cổ của nó, nước mắt của hẳn hòa làm 1 với mồ hôi của nó, hẳn siết nó thật là chặt.....thật chặt như sợ dây chỉ là giấc mơ vậy.....

- Khóc xong chưa? - nó lạnh lùng hỏi sau 1 hồi đứng lặng thinh để hẳn mượn cơ thể - việc đi tìm cậu làm tôi mất nhiều thời gian để học bài đây

- Ồ.....ừm.....mình....mình xin lỗi..... - Dương Phong chậm chậm buông nó ra, hẳn lau sạch nước mắt, thỉnh thoảng chỉ phát ra những tiếng nấc nhỏ- Về thôi, mẹ đang lo đấy - nó quay lưng bỏ đi

- À.....cậu có thể.....có thể để mình nắm.....áo cậu 1 chút được không.....tôi.....tôi quá..... - hẳn lại quờ quạng lung tung. Nhật Hạ thờ dãi quay lại, nắm tay cái bàn tay quá khổ so với nó rồi kéo đi

- Chỉ khi trong hẻm thôi, ra đường lớn là cậu tự đi đấy

- Ừm.....ừm..... - Dương Phong mặt nóng rang ngại ngùng gật đầu mặc dù nó chẳng nhìn thấy biểu hiện kỳ quái của hẳn trên gương mặt

- Mà sao cậu không hỏi đường người ta? - nó đến bây giờ vẫn không tưởng tượng nổi sao hẳn lại ngốc đến thế chứ? Ở thành phố 1 năm trời rồi chứ có ít gì đâu

- Hic.....mình đến đường còn không thấy, làm sao thấy được người ta để mà hỏi chứ?

Bây giờ hẳn chỉ ước, chỉ ước con hẻm này cứ dài mãi, dài mãi đi không bao giờ hết, cứ tối thế nào cũng được. Nhưng được nắm tay nó thế này, hẳn rất thích. Tuy nó chỉ nắm được 1 ngón tay của hẳn, có vẻ tay nó quá nhỏ để có thể nắm hết bàn tay, nhưng điều đó không quan trọng. Hẳn cười tí tưng trong lòng, cảm nhận được từng tế bào mềm mại đang chạm nhẹ vào bàn tay khô ráp sần sùi của hẳn. Cảm tưởng như nếu biết trước chuyện này, hẳn sẽ vệ sinh tay mình thật tốt, sửt thật nhiều kem để cho da tay mềm mịn, để nó cảm thấy thật thoải mái

Dương Phong cười cười 1 mình mà không hay nó đã buông tay từ lâu. Nhật Hạ 1 mình cô độc đi trước nhưng hẳn cứ cảm thấy con người kia thật mạnh mẽ, thật vĩ đại, con người mà hẳn vô cùng vô cùng ngưỡng mộ và yêu thương, đến nỗi hẳn không hề muốn nó có 1 chút vết xước nào. Và hẳn thật sự rất rất rất thích người con gái kỳ lạ này

Từ sau đợt đó, cả nhà quyết định trao đổi số điện thoại với nhau cho tiện sau này. Vậy là cái danh bạ trống rỗng của nó phải nhét thêm 1 số vào nữa rồi. Dương Phong thì có vẻ vui lắm, lấy được số điện thoại của nó, hẳn cảm thấy mình như đang theo đuổi nó thật sự vậy. Hẳn cứ mãi suy nghĩ về cái tên mà mình sẽ để trong danh bạ, cái tên sẽ hiện lên mỗi khi hẳn thấy nhớ nó, cái tên sẽ hiện lên nếu như nó có liên lạc với hẳn. Hẳn thật sự vui lắm lắm luôn

- Ừm.....Dương Phong..... - giờ ra chơi 1 bạn gái đến gần chỗ hẳn mỉm cười đáng yêu

- Hờ? Chuyện gì thế? - hẳn ngược mắt nhìn cô ấy

- Mình.....mình thích cậu..... - Dương Phong hơi ngạc nhiên, được 1 bạn nữ cùng lớp tỏ tình thế này, hẳn đương nhiên là vui rồi. Không ngờ còn có người chịu nói chuyện với hẳn cơ đấy. Cả lớp đều nhìn về phía bàn học của hẳn trông chờ. Nếu như bây giờ hẳn đồng ý thì chắc sẽ trở thành cặp đôi hot nhất lớp mất - cậu.....làm bạn trai mình nhé? - hình như bạn học này rất tự tin với nhan sắc của mình ấy nhỉ? Còn gương mặt trông chờ nhìn hẳn

- Cảm ơn cậu.....vì dám tỏ tình với mình như thế. Thật sự.....cảm ơn cậu..... - được 1 người bày tỏ tình cảm, là 1 điều rất thiêng liêng. Hẳn đứng dậy chân thành nhoèn miệng cười híp mắt - nhưng mình thích Nhật Hạ.....

- Nhật Hạ?? Nhật Hạ là ai thế?

- Nhỏ đó không phải ở lớp 11/8 sao?

- Là cái cô bạn lạnh lùng học giỏi đó ấy hả?- Nhỏ đó thì làm sao tốt bằng Nhã Thư lớp mình chứ?

- Mình xin lỗi - hấn cúi đầu đáng thương - tuy vậy.....mình có thể làm bạn không? Mình rất thích làm bạn với bạn gái dễ thương như bạn - hấn gãi đầu cười trừ

- Ừm.....ừm.....mình biết mà, không sao cả - Nhã Thư cũng cười lộ cái răng khểnh đáng yêu rồi trở về chỗ ngồi. Nhỏ tướng, tướng hấn sẽ đồng ý cơ, thật không đã có người trông mong rồi sao?

Nhờ đợt tỏ tình đó mà cả lớp phát hiện hấn cũng chẳng phải tên cá biệt hay đánh nhau hung tợn như xưa, mà ngược lại, nói chuyện rất duyên, dễ thương. Nhìn kĩ thì có vẻ như hấn rất được thì phải nha, vẻ ngoài cao to, hơn nữa lại ở trong đội điền kinh của trường, cơ thể rắn chắc với làn da hơi ngăm đen, chỉ là lúc ở dưới què hấn rất nghịch ngợm. Không những vậy, cái kiểu ăn mặc của hấn rất dễ để lại ấn tượng là 1 cậu con trai trẻ con, dễ thương, hoạt bát, năng động. Cũng tại cái tính hay cười, hay giúp đỡ bạn nữ làm việc nặng nên hấn nghiễm nhiên trở nên rất nổi. Tiếng thơm vang xa đến tận cả khối. Bây giờ Hà Dương Phong là cái tên chẳng mấy xa lạ. Tuy hấn không hưởng được vẻ đẹp kiểu nghiêng nước nghiêng thành như Tiến Dũng, nhà cũng chẳng giàu nhưng được cái, tính tình rất dễ thương, rất được lòng mọi người

Tại bạn lớp hấn cũng rất nhí nhố. Rất hay hỏi chuyện tình cảm của hấn. Và cũng biết rằng cái người con gái mà hấn thường đi chung là Nhật Hạ đang nổi như cồn là người trong mộng của hấn. Y như rằng mỗi lần nhắc đến là hấn đều đỏ hết cả mặt rất đáng yêu. Cho nên cho dù thích đến cỡ nào, chị em phụ nữ cũng đành thờ dài thôi. Ai ai cũng cố gắng tìm kiếm thông tin từ cô gái may mắn đó nhưng không 1 chút nào, không ai biết con người đó cho đến gần đây

- Này Hạ, cậu có biết dạo này cậu rất nổi không? - Mỹ Dung tom tóp bên tai nó - cái cậu Dương Phong mà cậu quen bây giờ nổi như cồn luôn. Mà nhìn kỹ cậu ấy cũng men lắm đấy

- Dương Phong? - nó có chút bận tâm nên dừng bút

- Ừm, bất kỳ người con gái nào bây giờ cũng muốn kết bạn với cậu ấy. Nhưng biết sao cậu lại nổi không? Tất cả các cô gái dễ thương tỏ tình đều bị từ chối vì.....hấn ta nói thích cậu đấy. Sốc không?

- Cái gì? - việc hấn thích nó, đương nhiên nó biết, nhưng cũng không cần rêu rao khắp trường làm gì. Như vậy thì rất phiền phức đấy. Nhật Hạ trầm ngâm tiếp tục làm bài tập

Hôm nay thật sự có quá nhiều ánh mắt soi mói của mọi người, luôn bị đặt trong tầm ngắm. Và điều đó làm ảnh hưởng không ít đến việc học của nó. Cho nên nó không thích chút nào. Nhật Hạ xách cặp đến thư viện ngồi học 1 mình. Nếu nói đến nơi yên tĩnh và vắng người nhất ở cái trường này thì chính là thư viện, vì chẳng có ai chăm chỉ đến nỗi thường xuyên đến đây. Họ chỉ đến mượn sách sau đó rồi đi thôi

- Ừm, để mình mang dùm cậu cho - Dương Phong bưng cái thùng đựng đầy sách giúp Nhã Thư, Nhã Thư là lớp trưởng mà

- Ok, cảm ơn cậu nha. Tại hôm nay mình có chút việc bận

Cái thùng sách này đối với hấn nhẹ tòn, nhưng còn đối với phái nữ thì có vẻ hơi nặng. Dương Phong tung tăng mang đến thư viện, lòng ngóng tìm kiếm 1 hồi hấn chẳng thấy cô thủ thư đâu hết. Chắc là bị tào tháo dí rồi đây mà. Không có thì thôi, để hấn tự lực cánh sinh, chỉ cần xếp theo đúng loại là được chứ gì. Hấn hí hửng xếp từng cuốn sách lên kệ từ mà ánh mắt đột nhiên dính chặt lấy 1 hình ảnh đẹp như mơ tưởng như chỉ xuất hiện trong truyện tranh

Cô gái đó đang ngồi học bài ở 1 nơi vô cùng thanh tĩnh, bên cạnh chiếc cửa sổ đầy lá rơi. Gió mùa thu thổi nhẹ nhàng làm bay lộn tóc đang tết lại của nó. Ánh mắt chiếu xuyên qua làn da căng tràn đầy sức sống đó. Không gian tưởng chừng như dừng lại mỗi khi nó thở ra. Thình thoảng cô gái lại cắn cắn đầu bút suy ngẫm, đôi lông mày thanh tú chau lại, và mỗi lúc như vậy, lòng hấn lại thấy thấy hơi xót. Chỉ vì cái bài toán khó nhằn đó mà làm nữ thần của hấn phải dè mắt sao. Chẳng bù với những món ăn xung quanh hấn luôn đề nghị với nó

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Thư viện

Nhật Hạ dường như cảm thấy có gì đó không đúng, nó ngẩng đôi mắt sâu thẳm mà vô hồn nhìn cái tủ đáng nghi ngờ ở trước mặt, không quá khó để nó nhận ra cái thân hình cao lớn đó. Dương Phong đứng đĩnh đi ra đầu thú vì cái tội nhìn lên nó. Nhật Hạ chống cằm nhìn hấn, nhẹ nhàng chớp chớp đôi mắt nghi ngờ mà như nhìn xuyên thấu bản chất phứt chốc xấu xa của hấn. Không, hấn không thể đầu lại đôi mắt đó đâu, xin đừng nhìn hấn như vậy mà

- Cậu làm gì mà ở đây? - chất giọng trầm khàc thường của nó vang lên đánh bật không khí ngại ngùng bao quanh hấn

- À.....ừm.....mình.....mình đi cắt.....sách..... - hấn vừa nói vừa chỉ lên cái giá sách noãn miệng cười - mà sao.....cậu không ở trong lớp học bài

- Vì cậu đấy

- HẢ??? - Dương Phong mở to mắt sáng rỡ nhìn nó. Không phải ý nó nói là nó biết trước hấn sẽ đến đây nên ngồi đợi sẵn đấy chứ. Nếu đúng thật như vậy, thì hấn là thằng con trai hạnh phúc nhất trên đời rồi còn gì

- Đừng có mà cười, vì cậu lan truyền tin đồn nên bây giờ người ta đang nhìn chòng chọc tôi như đứa trốn trại, làm tôi không tập trung học được

- Ô.....ò.....vậy hả? - Dương Phong cúi đầu, hẳn đã không biết rằng nó đã bị quấy rầy - mình xin lỗi..... cậu..... - Nhật Hạ hừ lạnh rồi lại cầm cúi ghi bài

Hắn cảm thấy vô cùng nặng nề nên chỉ ngồi đối diện nó thôi. Dương Phong đang suy nghĩ, làm sao mới có thể tốt đây. Hắn 1 mặt muốn có nhiều bạn bè, 1 mặt không muốn nó cảm thấy phiền nhiễu, có vẻ hắn nên nói chuyện này với đám bạn nhỉ? Thấy hắn lần đầu tiên có vẻ mặt dăm chiêu đến ngu ngốc thì nó đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Mà tại sao tóc hắn mãi chẳng dài ra nhỉ? Cái mái ngô ngố càng làm hắn dần không tả nổi. Vậy mà không hiểu sao lại nổi đến thế? Chắc tại cái tính ngu ngơ khờ khạo đó nên mới bị người ta nói ra nói vào đây mà

- Các cậu.....sau này đừng làm phiền Hạ nữa, cậu ấy sẽ không tập trung học hành được đâu - hắn nói với đám bạn ở lớp của mình

- Chà, có lo cho người ta quá ha. Mà cho dù thế tụi mình cũng đâu có can thiệp, tin đồn đã lan xa rồi - Nhã Thư chống cằm cười thích thú

- Tại sao chứ? - Hoàng Nhi lớp 10/10 tức giận đi tới - nhỏ đó không thích cậu, tại sao cậu cứ phải ra sức bám riết lấy 1 người nhảm chán đến kiểu ngao vậy hả? - cả bọn ngạc nhiên khi Hoàng Nhi dám quát lớn tiếng như vậy với hắn sau khi bị hắn từ chối mấy bữa trước

- Hoàng.....Hoàng Nhi..... - Dương Phong định nói vài lời hạ hỏa cho nhỏ thì nhỏ đã la ầm lên

- CẬU BỊ CẮM SỪNG RỒI ĐÓ BIẾT CHƯA? Cậu ta chẳng là gì cả, vì thấy 1 người nổi như cậu theo đuổi nên mới làm giá, bây giờ cậu có tất cả rồi, tại sao không chịu bỏ đi thứ như vậy chứ? - nhỏ ta điên tiết

- Minh.....mình cảm cậu nói Hạ là cái thứ gì. Cậu ấy.....không phải là người cậu có thể tùy tiện bình phẩm - Dương Phong gằn giọng tức giận, nói rồi hắn bỏ đi để tránh mình nổi giận thêm. Sao cậu ta có thể ăn nói bất lịch sự như vậy chứ- Thôi mà, đừng tức giận nữa Hoàng Nhi. Người ta đã có người trong mộng rồi mà

- Sao cậu có thể nói về người cậu ấy thích như vậy chứ? - Nhã Thư khó chịu nhìn Hoàng Nhi

- Đúng thế đấy. Tốt xấu gì người ta cũng là người mà Phong thích

Mọi người đều tỏ ra vẻ không đồng tình với thái độ cộc cằn của Hoàng Nhi nên nhỏ lập tức ức chế bỏ đi.

Thời tiết thay đổi bất thường, bây giờ trời đã bắt đầu lạnh cóng lên rồi. Mẹ nó lúi lét mấy tấm chăn dày với đồ lạnh ra bày biện khắp nhà. Thật may, hôm nay là chủ nhật, 2 đứa đều ở nhà nên có thể phụ mẹ từ sáng sớm rồi. Dương Phong thích thú ngồi xếp đồ mà nhìn nhìn nó đang bịt khẩu trang nhìn rất mắc cười

- Cháu làm gì mà cười mỉm miết thế Phong? - mẹ nó tỉnh ý hỏi, rồi bà lại nhìn qua đứa con gái chán ngắt không chút cảm xúc nào

- À không ạ.....chỉ là.....ngày mốt là sinh nhật cháu rồi, cháu muốn.....đi chơi cùng Hạ 1 bữa..... - hắn cúi đầu nói nhỏ mà lòng mon mon

- Thiệt hả? Để coi.....ngày đó cô mua cái gì cho cháu nhỉ? - mẹ nó suy tư

- Không.....không cần đâu ạ. Cô cho cháu ở nhờ là cháu đã cảm kích lắm rồi, cô đừng mua quà cho cháu - hắn lắc đầu xua tay từ chối

- Được rồi. Cô biết nên mua gì cho cháu rồi - mẹ nó là vậy, có bao giờ nghe lời ai đâu chứ. Nhật Hạ lắc đầu chẳng để tâm cho lắm. Sinh nhật hắn thì có liên quan gì đến nó chứ

Như thói quen, Nhật Hạ lại ngồi làm bài tập ở thư viện mỗi khi có tiết tự học. Mặc dù cái vụ nổi đột xuất của hắn cũng không ảnh hưởng quá lâu đến nó, nhưng nó thật sự vẫn muốn ngồi ở đây học hơn. Sao trước giờ nó không phát hiện ra chỗ này nhỉ? Thật yên tĩnh lạ thường. Tiếng lá cây thổi xào xạc bên cửa sổ làm tâm hồn nó trở nên vô cùng nhẹ nhàng, tĩnh tâm, mà cũng nhờ đó, hiệu suất giải bài tập cao hơn

Rắc.....rắc.....mãi mê với tâm trạng sung sướng, đồng tử Nhật Hạ chợt dần to hết cỡ nhìn vật thể to lớn sắp đổ sụp xuống người mình.....

Dương Phong hí hửng tung tăng đến lớp nó, đột nhiên hắn muốn thế. Mà nhiều người trong lớp nó cũng biết hắn đấy nhỉ? Còn chào hỏi này nọ nữa chứ. Dương Phong cũng tay bắt mặt mừng nhoe nhoe cười. Nhưng có vẻ chẳng ai mấy để ý đến nó nhỉ? Hắn hỏi nó đâu, ai cũng chỉ lắc đầu. May mà Mỹ Dung tính tình tom tốp, thấy hắn tới là lập tức sà vào cứ như 2 người là bạn thân mặc dù đây là lần đầu gặp mặt. Nhỏ nói nó vẫn còn đang ở thư viện. Giờ này mà còn ở đó sao?

Dương Phong ngạc nhiên thấy ở cái vị trí quen thuộc, không thấy nó đâu, chỉ thấy cô thủ thư đang nhặt những cuốn sách để lên kệ tủ

- Cô ơi, cho em hỏi, có bạn nữ nào ngồi đây không ạ?

Trên dãy hành lang có lác đác vài bạn học cùng nhau ra về..... và ngược hướng đi, có 1 bóng người đó.....là người con trai cao kều.....hắn đang chạy.....đang chạy dốc hết sức.....hoi thở gấp gấp làm tim hắn đập thật nhanh..... nhưng.....nỗi lo sợ làm tim hắn như muốn ngừng đập, vô cùng hỗn loạn.....Bạn có tin không những bước chân dài trên hành lang đang hướng về phía phòng y tế?

Rầm.....cánh cửa lập tức bị đẩy mạnh ra.....

Ánh mắt hần dán vào hình ảnh người con trai đó.....và Nhật Hạ.....Tiến Dũng đang làm gì ở đây? Tay hần ta đang để ở đâu thế kia? Ai cho phép hần động bàn tay dơ bẩn đó vào tóc nó. Dương Phong hùng hổ bẻ ngược tay Tiến Dũng ra, ngăn không cho con thịnh nộ của mình trỗi dậy

- Ra-ngoài - hần gần giọng đáng sợ
- Nhìn mày đáng sợ thật đấy. Khác xa lời đồn thổi của mọi người - Tiến Dũng hất tay hần ra, hần ta ngồi chễm chệ dựa lưng vào ghế
- Mày ra ngoài ngay. Và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Hạ nữa - hần tròn mắt nghiêng răng, nắm tay siết chặt
- Nếu không có tao, e rằng mày phải chạy đến tận bệnh viện đấy - Tiến Dũng cười xảo quyệt nhìn hần
- Tao tưởng mày ghét cậu ấy chứ?
- Không đâu, ngược lại đấy - Tiến Dũng nhếch môi nói khể vào tai hần, rồi đi ra ngoài

Dương Phong không quan tâm, hần nhìn xuống con người đang nằm bất động trên giường. Giường mất nó thật là nhột nhạt. Hần nhẹ nhàng đưa bàn tay to lớn của mình sờ lên cái băng cá nhân trên vầng trán cao. Vết thương có vẻ không nặng như hần tưởng tượng khi nghe cô thủ thư nói nó bị tù sách đè. Cái tù lớn như vậy, nó thì nhỏ như vậy, có thể không có chuyện gì sao? Tại sao? Tại sao người đến cứu nó không phải là hần, mà lại là Tiến Dũng.....Tiến Dũng.....

Nhật Hạ cảm nhận được bàn tay mình nặng nề và ẩm ướt, đôi mi nặng trĩu khó nhọc cựa quậy. Nó cảm thấy cả thân người hơi đau nhứt 1 chút, đặc biệt là cái đầu, hơi nhói nhói. Ngay lập tức nó nhận ra cái đầu tóc lồm chồm đang thút thít đè nặng lên cánh tay. Có phải chuyện gì to tát đâu mà hần làm ghê thế không biết. Còn chùi hết nước mắt vào tay nó nữa, nó có phải cái khăn giấy cho hần đâu chứ

Bộp.....

- A..... - hần ngẩng mặt ôm đầu - Cậu.....cậu không sao chứ? Có đau ở đâu không? - hần lập tức thay đổi sắc mặt, lo lắng hỏi han nó như thể xa cách ngàn năm rồi vậy. Nhật Hạ ngồi dậy chỉnh sửa đầu tóc rồi xách cặp đi về
- Đừng có xem tôi là cái khăn giấy cho cậu lau nước mắt. Chỉ bị thương nhẹ thôi mà
- Nhưng mà.....bị tù đè, cậu không sao thật chứ? - hần lại lèo đèo theo nó, suýt xoa vết thương
- Cái vết thương xoàng này không làm tôi tụt hạng đâu mà cậu lo
- Sau này cậu đừng ngồi học ở thư viện nữa. Nguy hiểm lắm!
- Không cần cậu lo. Tôi thích học ở đó
- Vậy.....vậy mình sẽ ngồi với cậu
- Tùy cậu
- Cậu có muốn ăn gì không? Uống trà sữa đi
- Không

Cứ có dịp là hần lại cù rù nó đi ăn đồ thứ. Cái tên ham ăn, bây giờ hần có nhiều bạn như vậy, sao không rù đại vài đứa đi, cứ nhè nó hoài là sao. Nhật Hạ vừa đi học thêm về đến nhà thì mẹ nó liền chạy ra quan tâm, ràng hỏi rõ mọi chuyện cho được. Mà thật ra chuyện cũng chẳng có gì, chỉ bị xước 1 chút trên đầu, dán băng cá nhân lại là xong rồi. Cộc.....cộc.....

- Cửa không khóa! - nó nhàn nhạt lên tiếng
- Thế nếu là mẹ cậu thì cậu ăn nói vậy đó hả? - hần tỏ vẻ không hài lòng với thái độ của nó
- Mẹ tôi không có gõ cửa như cậu - nó nhếch môi, còn bày đặt lễ phép gia giáo trước mặt nó nữa
- Ồ.....vậy hả? - hần nhục nhả ê chề chỉ biết quay mặt đi - à mà mai là sinh nhật của mình, cậu có muốn tặng gì không? - Dương Phong liền đổi thái độ quay sang chống cằm chớp mắt nhìn nó
- Tại sao tôi cứ phải tặng quà cho cậu?
- Ừ thì.....đi chơi 1 bữa thôi mà..... - hần tiu nghỉu, là do hần quá phấn khởi hay sao? Thì đúng là sinh nhật nó, tính ra hần chẳng có tặng gì, mà bây giờ nó cho hần ở nhờ nhà cũng là quá tốt rồi. Sao bây giờ hần lại đòi hỏi nhiều thế chứ

Roẹt.....roẹt.....tiếng xé toạt giấy trên bàn học của nó. Nhật Hạ lấy bút ghi ghi gì đó rồi đưa cho hần. Cái gì? Phiếu mượn 1 ngày chủ nhật sao? Còn có chữ ký nữa. Đúng rồi, sinh nhật hần đúng thứ 3, mà thứ 3 thì nó đi học cả ngày, làm gì có thời gian đi chơi chứ. Nhưng mà, nó cho hần mượn nguyên 1 ngày luôn sao? Có phải là hơi phóng khoáng không. Dương Phong mở to mắt nhìn nó cảm động, ấy vậy mà nó vẫn thản nhiên như thường ngày, lại còn

- Vì nó quá nóng, để trong đây sẽ bắn dầu ra nên người ta phải né. Nên mới gọi là bò né biết chưa - tuy khó nghe nhưng nó hiểu liền

- Àt á? Ao ậu iết ỉnh ói í ế? (Thật á? Sao cậu biết mình nói gì thế?)

- Đợi nguội đi rồi ăn - thật ra nó cũng chỉ giải thích đại thôi chứ nó đâu có quan tâm tại sao món này lại ra đời và có tên gọi như thế? Vậy mà hần cũng tin sái cổ. Thì thôi kệ đi, dù sao tên nhà quê này biết chừng đó là được rồi

Ăn uống xong hần lại lôi nó đến khu mua sắm bậc nhất sang chảnh. Ừ thì toàn là hàng hiệu, toàn là giày dép, túi xách, quần áo, nội thất lấp lánh nhất. Nhật Hạ lần đầu tiên vào đây cũng có chút hứng thú. Thấy nó chăm chú như vậy Dương Phong cũng vui lây vì cả buổi cứ thấy nó trầm ngâm hần cũng hơi buồn

- Sau này có tiền, mình nhất định mua cho cậu 1 cái túi hàng hiệu - hần nhìn vào trong cái hiệu túi xách Gucci nói chắc nịch

- Hừ, đợi cậu có khi tôi mua còn nhanh hơn - nó hừ lạnh rồi quay đi

- Không dám nha, mình nói được là làm được đó - hần chạy vọt theo khẳng định lại với nó, nó không thể coi thường hần như vậy chứ?

11h trưa, Dương Phong lại lôi nó đi ăn quán gà rán mà lần trước nó bỏ về chưa ăn được. KFC mà, ăn cũng được đấy chứ? Hần nói hần từng ăn ở Lotteria rồi nhưng mà ở đây ngon hơn. Nó thì thấy chỗ nào mà chẳng như nhau, cũng đều là gà rán thôi. Thậm chí thực đơn cũng giống nhau nữa. Ăn trưa xong lại đi coi phim hoạt hình yêu thích của hần. Có khi cả buổi trong rạp, Nhật Hạ ngủ gật luôn cũng nên, đến khi ra ngoài, hần cứ tíu tít khen mấy cái cảnh hài rồi còn hỏi nó có hay không. Thì cũng.....Nhật Hạ thờ dài ậm ừ cho qua chuyện. Nói thật, nó ghét nhất phim hoạt hình. Xong rồi lại ăn, hần có vẻ thích ăn nhí, ăn bánh tiramisu với uống trà sữa trân châu mà hần thích. Bánh quá ngậy, trà sữa quá ngọt, nó chỉ ăn uống được 1 chút, còn lại là hần cứ nói thao thao bất tuyệt 1 hồi cũng hết chỗ bánh. Đến tối, hần lại rủ đi dạo bên bờ hồ, ăn kem cho.....loãng mạn.....nhưng mà, nó cũng chỉ như những lần đi học về thôi

- Hôm nay đi chơi vui thật đấy! - Dương Phong đứng trước cửa nhà nói. Nhật Hạ cười lạnh trong lòng, cả ngày nay nó có nói gì nhiều đâu mà vui với về chứ, tên này đúng là giỏi bịa chuyện - mặc dù cậu không có nói nhiều nhưng mà.....đi với cậu đúng thật rất vui! - hần nhoeo miệng cười hạnh phúc - vậy.....mình có thể.....yêu cầu thêm 1 món quà được không? - Nhật Hạ giương mắt nhìn hần chờ đợi. Muốn nói gì thì nói nhanh lên đi, còn hỏi này nọ

Dương Phong cúi đầu xuống gần sát mặt nó: 1 nụ hôn chạm nhẹ. Tuy chỉ 1 thoáng qua thôi nhưng nó cũng biết được môi đã chạm môi, da đã chạm da. Làm sao mà hần dám.....dám làm thế ngay trước nhà nó chứ. Nhật Hạ mở to mắt nhìn hần đang ngại ngùng

Bốp.....tiếng bốp như tiếng đánh muỗi vang lên trong không trung. Dương Phong ôm mặt sững sờ nhìn nó. Nhật Hạ nghiêm mặt nhìn hần, giọng lạnh như băng

- Cậu mà còn dám làm vậy.....đừng trách tôi - nói rồi Nhật Hạ bỏ đi vào nhà luôn. Nhưng sao, hần cảm thấy.....nó chẳng có tức giận nhí? Giống như.....đó là hành động tự nhiên của về bề ngoài của nó, cảm giác như nó bên trong.....đang xấu hổ. Mà hần đang nghĩ cái quái gì vậy chứ? Nhật Hạ lạnh lùng làm sao lại có vẻ mặt xấu hổ như hần được. Không thể nào

Nhưng mà xét cho cùng thì, nụ hôn đầu tiên của hần.....đã bị ăn cái tát đau đớn.....hơn nữa còn là vào ngày hôm nay nữa chứ? Tính ra Nhật Hạ đúng thật là sát thủ lạnh lùng mà, ra tay mạnh như vậy trong khi hôm nay là ngày nó tặng quà cho hần, sao hần cứ cảm thấy như cái tát cũng là 1 món quà thế nhí? Dương Phong nũng nịu xoa xoa 1 bên má của mình rồi lẻo đẻo theo nó vào nhà

Vẫn như mọi ngày, hình như hần cũng quen với hoàn cảnh xấu hổ như bây giờ rồi thì phải, nên cũng chẳng việc gì phải làm quá lên thì nó giận mình. Mỗi buổi sáng hần đều chào nó, đều cùng đi học với nó và cùng đi về với nó. Đạo gần đây còn kiếm luôn ngồi trong thư viện với nó nữa. Nhưng điều làm nó thấy phiền nhất chính là.....hần mà kéo tới là y như rằng cũng có không ít người tranh thủ ngồi đây. Nó lại thấy mệt mỏi, bây giờ nó nói với hần thì có ích gì chứ. Cái tên không biết mặt dày là gì cứ bám riết lấy nó như sợ bị người khác cướp mất vậy. Mỗi lần đụng mặt đám bạn trước kia là hần lại lập tức dàn hàng trước mặt nó như ngăn mọi tiếp xúc từ bên ngoài

Lần đầu tiên Nhật Hạ xuống căn-tin vào giờ nghỉ giải lao. Cũng chỉ tại nhỏ Dung cứ 1 mực bảo nó xuống đây cùng để nó còn có cơ ngắm trai đẹp lớp 12. Đúng thế đấy, trai đẹp lớp 12, nó phát mê với con nhỏ này. Trong khi đợi Dung đi thám thính xung quanh thì nó tạt vào mua chai nước uống cho đỡ chán. Ánh mắt lạnh nhạt của nó khẽ lướt qua Hoàng Nhi, nhỏ liếc nó đến cháy mắt. Nhật Hạ lại dán mắt xuống đôi giày mà Hoàng Nhi đang mang rồi nhếch miệng

- Hôm đó cậu cũng có mặt ở thư viện nhí?

Hoàng Nhi thoáng nghe câu nói của nó thì toàn thân đông cứng. Nhỏ chậm chậm xoay đầu nhìn nó kinh ngạc. Nhật Hạ nãy giờ vẫn đang quan sát nhỏ từng cử chỉ 1, nó nghiêng đầu nở nụ cười quỷ dị nhìn nhỏ

- Cậu.....cậu..... - Hoàng Nhi run lên vì tức giận, nhỏ nghiêng răng như muốn ăn tươi nuốt sống nó ngay tức khắc

- Không lẽ tôi nói đúng sao? - nó khoanh tay xoay người lại, mặt đối mặt với Hoàng Nhi

- Hừm.....tôi bắt đầu cảm thấy cậu chương mất rồi đấy! - Hoàng Nhi đưa tay mình lên không trung tưởng chừng như muốn tát nó 1 cái rồi đau. Nhật Hạ cũng nhướn mày nhìn nhỏ chờ đợi

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Tôi không coi cậu là bạn

CHÁT.....Âm thanh chất chứa vang lên, tất cả mọi người trong căn-tin đều bất động nhìn về phía nó. Nhật Hạ cũng bất ngờ khi nhỏ tự đánh chính mình, gương mặt trắng nõn nà đỏ ửng in hằn 5 ngón tay. Hoàng Nhi nhìn nó mếu máo khóc lớn tiếng, nước mắt giăng dựa nhìn thật tội nghiệp. Nếu như nó không phải là người chứng kiến cái cảnh vừa rồi thì có lẽ.....nó cũng sẽ mù quáng tin rằng chính mình đánh nhỏ thật mất. Dương Phong vừa thấy nó ở căn-tin định chạy tới bắt chuyện không ngờ lại nghe được tiếng đánh người không hề nhỏ. Hắn vội vàng chen lấn vào đám đông thì thấy 1 người đang đứng cầm chai nước mặt lạnh băng còn người đang ngồi khóc sụt sùi dưới sàn. Tiếng bàn tán lao xao vang lên nhanh chóng, đa số mọi người đều chỉ trích nó này nọ. Nhưng Nhật Hạ nào có quan tâm, trước giờ nó luôn là con người vô cảm như vậy mà

- Hạ, cậu.....đánh người sao? - Dương Phong nhanh chóng đỡ Hoàng Nhi dậy trước - cậu không sao chứ?

- Hức....hức.....cậu còn hỏi nữa sao? Huhu.....Dương Phong, mình.....mình.....đau lắm - nhỏ đưa gương mặt đỏ ngất của mình cho hắn coi. Dương Phong xót xa vết thương rồi quay sang hỏi chuyện nó

- Cậu đánh cậu ấy sao Nhật Hạ? - nó còn chưa trả lời, Hoàng Nhi đã vội nhảy vào

- Không phải cậu ta thì là ai. Cậu nghĩ mình tự đánh mình sao? - Nhật Hạ cười khẩy nhìn nhỏ, đúng thật là muốn 1 tay che trời mà. Nhỏ sợ nếu như nó nói không, Dương Phong sẽ lập tức tin ngay. Vậy thì cái kế hoạch điên rồ vừa rồi sẽ thành công. Được thôi, nó sẽ chiều theo ý Hoàng Nhi

- Hạ, cậu.....xin lỗi người ta đi - Dương Phong miễn cưỡng nói. Hắn tin nếu thật sự nó có lỗi, nó sẽ xin lỗi dằng hoàng, hắn tin là con người mà hắn biết trước giờ là vậy - nếu cậu coi mình là bạn, thì xin lỗi Hoàng Nhi đi

- Xin lỗi nhưng.....tôi đâu có coi cậu là bạn - Nhật Hạ vẫn buông lời nói như tát gáo nước lạnh vào mặt hắn. Hắn, hắn....hắn tưởng mình thật sự hiểu được nó, sau bao nhiêu lâu như vậy, nhưng thật không ngờ.....hắn vẫn cứ như đứng im 1 chỗ, tất cả mọi thứ đều tự do hắn tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng điều bất ngờ nhất, hơn cả nỗi thất vọng, là sao hắn lại đau đến như vậy. Chẳng lẽ bao nhiêu cố gắng của hắn trước đây đều không động được đến trái tim đã chai sạn của nó hay sao?

- Cậu.....thật sự nghĩ vậy sao? - Dương Phong mắt đã đỏ hoe giọng khàn khàn hỏi

- Đi thôi! - không biết Tiến Dũng ở đâu chui ra chớp lấy tay nó lôi đi. Nhật Hạ lập tức nhận định được tình hình, hất mạnh tay hắn ta ra

- Không cần. Tôi tự đi được - không lẽ ai cũng thật sự nghĩ rằng nó sẽ vì cái tình bạn rẻ tiền này mà suy sụp đến chết sao? Không 1 chút nào, nó không hề đau, 1 chút cũng không có, không có gì phải hựt hẫng, thất vọng cả. Mặc dù nó biết, chỉ cần nói 1 câu, mọi chuyện sẽ lập tức được xóa bỏ. Nhưng nó không muốn, nó thích cái cảm giác bị người ta ghét bỏ thế này. Không bị chú ý, không có bạn, cứ như trước thôi là được rồi.....

Nhật Hạ xoay người bỏ đi, để lại đám đông nhốn nháo phía sau, nụ cười ngạo nghễ của Hoàng Nhi và ánh nhìn đau khổ của hắn. Tuy nói thì mạnh mẽ nhưng vậy, nhưng từ sau khi về lớp, Nhật Hạ không tài nào tập trung vào bài vở được.....vì những ánh mắt đến rợn người của bạn học. Gì mà độc ác vô tình, đánh người không nương tay, học thì giỏi mà cư xử như kẻ đầu đường xó chợ, đánh người ta đến đỏ mặt mà không chịu xin lỗi, không biết nó có gì hay mà Dương Phong thích nữa. Đó đó, đúng vậy, con người nó lãnh đạm như vậy, độc ác như vậy, đừng có đến gần. Còn sau này nó đoán, hắn sẽ không còn thích nó nữa đâu. Vậy cũng tốt, vậy sẽ bớt người để ý nó hơn. Chỉ có con chó Mỹ Dung là tom tốp ở bên cạnh không ngớt lời- Sao cậu nói nhiều thế? Không ghét tôi hả? - đến nỗi tan học rồi mà nhỏ cũng cố gắng nói cho bằng được

- Sao lại phải ghét cậu chứ? - Mỹ Dung cao giọng - tuy người khác không biết, và cả cái tên óc chó tự cho là thích cậu kia không biết, nhưng mình thì biết cậu không làm những chuyện như vậy. Cậu tưởng mình bị mù chấy? - nhỏ nheo nheo mắt nói đầy tự tin

Nhật Hạ hừ lạnh rồi đi bộ về như thường ngày. Nhưng nó lại phát hiện, phát hiện tất cả những gì nó cảm nhận trong lòng, chỉ là lời nói dối, tất cả là nói dối. Vì bây giờ, không có tiếng bàn tán, không có ai nhìn nó chăm chăm hết nhưng nó vẫn cảm thấy rối bời. Cái cảm giác không ra cái thể thống gì là đây. Bao lâu rồi nó chưa có bị như vậy. Tại sao? Và tại sao? Nó tự hỏi như vậy, nó tự hỏi mình vô vàn câu hỏi trên đường về nhà. Vì bây giờ thật sự.....Dương Phong không còn đi cạnh nó nữa.....

- Cháu chào cô ạ - Dương Phong kéo ghế ngồi đối diện nó

- Ồ, ăn đi cho nóng Phong - mẹ nó cũng nhận được cái không khí ám muội mấy ngày nay xoay xung quanh 2 đứa rồi. Nhật Hạ thì vẫn nhàn nhạp ăn sáng, còn hắn thì cứ lơ lơ ở đâu đâu. Làm gì cũng gây chuyện, tuyệt nhiên không ai nói với ai câu nào

- Con đi học đây - đến nỗi khi Nhật Hạ đã đi học, hắn vẫn ngồi ăn sáng mà không chạy theo nó như bình thường. Hắn đoán đây là giai đoạn rạn nứt tình cảm giữa 2 bọn họ, mà thật ra là chỉ có mình hắn tổn thương, nó vẫn bình thường đấy thôi

Trong khi 2 người đang đối xử không được bình thường với nhau lắm thì Tiến Dũng thừa nước đục thả câu, hắn ta cứ kè kè bên nó mọi lúc mọi nơi làm nó phát ngán. Cũng có chút giống với Dương Phong, hắn ta nói rất nhiều, nhưng những chủ đề mà Tiến Dũng đề cập đến, hoàn toàn không có trong khái niệm của nó, và những đề tài về tiền bạc, cá cược, đánh nhau này nọ hắn ta cũng đem ra nói. Tiến Dũng còn rủ nó đi coi có trận đánh nhau vào thứ 6

tuần này nữa chứ. Nhật Hạ thở dài, cuối cùng cũng đến lớp, cuối cùng nó cũng được tự do rồi

Đúng là dễ tiện mà, đó là những lời đồn thổi mới của mọi người. Nó hết bám riết Dương Phong rồi đến Tiến Dũng. Nhật Hạ lại thở dài, sao cuộc đời nó cứ mãi phức tạp thế nhỉ? Đuổi được 1 tên, lại 1 tên nữa bám vào dai như đũa. Mỹ Dung liếc mắt nó rồi vội sà vào

- Cậu quen với Tiến Dũng hả?

- Không quen

- Vậy sao 2 người đi với nhau?

- Ai biết

- Cậu lạ thật đấy. Thì ra xì tai của Tiến Dũng là cậu sao?

Dương Phong siết chặt tay nhìn Tiến Dũng bước ra từ lớp nó, hần hít sâu thở đều mà nghe bọn bạn trong lớp chém

- Cậu thật sự quá hiền lành đấy Phong, bị con gái người ta xỏ mũi mà không biết

- Đúng đấy, vừa quen với cậu, hôm sau lại đi với Tiến Dũng, có lý không chứ

- Dương Phong..... - Nhả Thư khều khều tay hần. Dương Phong đang trầm ngâm thì giật mình

- Hở? Chuyện gì thế Thư?

- Không sao chứ? Đạo này mình hay thấy cậu thần thờ thế nào ấy

- Mình không sao mà..... - hần miễn cưỡng nở nụ cười rồi bắt đầu tiết học ngay sau đó

Thời tiết lạnh thật, đòi hỏi người ta phải mang thật nhiều áo ấm để giữ nhiệt. Người nó thì vốn đã lạnh ngắt rồi nên cũng không thấy lạnh lắm mà mẹ nó cứ làm quá, kêu mặc nhiều áo vào nếu không sẽ bị cảm mất. Vụ việc cũng đã qua khá lâu rồi nhưng mà 2 vẫn chưa nói chuyện lại với nhau, cốt là Dương Phong cũng có lúc mở miệng nhưng mà nó chẳng hề để tâm, giống như coi hần là không khí vậy. Đúng như cái cách mà nó nói, 2 người chẳng là gì cả. Nghĩ tới đó, ý chí vùng dậy của Dương Phong lại chạy đi đâu mất

Nhật Hạ cũng không phải là cô ý nhỏ mọn giận hần. Chỉ là nó muốn hần thấy chán ghét mà tránh xa mình 1 chút, hần cứ bám dai như thế thì nó biết phải làm bây giờ. Bây giờ Nhật Hạ tâm trạng cũng rối rời lắm, nó vẫn còn cái ý nghĩa không muốn kết bạn và phải để tâm đến người khác như vậy

Nhật Hạ đi bộ về nhà thì thấy lời nhắn mẹ để lại. Bảo tối nay nó tự ăn hoặc là tới tiệm bánh của Dương Phong cùng ăn cũng được. Nhìn qua nó cũng biết, là mẹ đang tạo điều kiện cho 2 tụi nó làm hòa đây mà, lại còn khóa cửa nữa. Nhật Hạ nhếch môi rồi đi dạo 1 vòng quanh thành phố. Nó cũng đâu có biết cái tiệm bánh đó nằm ở đâu chứ, hơn nữa nó cũng không muốn thấy mặt của hần. Nhật Hạ lướt ánh mắt rỗng tuếch qua từng ngôi nhà lấp lánh từng biển hiệu nhấp nhoe. Nó vô thức bước đi và.....nó nhìn thấy 1 người con trai đang lơ đãng gói bánh cho khách trong tiệm. Nó hừ lạnh nhìn hần làm việc 1 cách ngu ngốc, đến nỗi còn bị khách chửi nữa. Đã không được thông minh mà còn đòi làm thêm. May mà bán bánh chứ nếu bán thứ gì khác mắc tiền, chắc cái công ty đó phá sản luôn mất

Leng keng.....

- Xin chào quý khách - Dương Phong như cái máy rập khuôn cúi đầu chào "cái cửa". Nhật Hạ đưa mắt nhìn xung quanh rồi cầm cái khay và kẹp lên chuyên tâm chọn bánh. Dương Phong nhìn nó không chớp mắt, là nó có tình đến đây hay sao? Đến tìm hần sao? Hần đưa ánh mắt mong chờ nhìn nó

- Tính tiền.....Phong, tính tiền kìa - đúng lúc bà lão đi ra khề kêu hần nhập lại xác - cháu thông cảm, thằng nhỏ mới làm việc chưa quen - rồi bà quay sang nó cười trừ. Nó hừ lạnh, làm việc cũng được 1 tháng rồi còn gì. Bà lão này lại nói dối đỡ cho hần nữa, may mà nó không muốn làm khó bà

- Ồ.....ạ..... - Dương Phong giật mình bừng tỉnh, hần nhanh chóng gói bánh lại bấm bấm máy tính tiền - của bạn 47k - hần nhận tiền của nó rồi thì im lún. Thấy nó vẫn còn đứng đó, bà lão lại hỏi

- Cháu bé, cháu còn cần gì nữa sao?

- Cháu vẫn chưa nhận tiền thôi. Quán của bà làm ăn được thật - nó nói giọng cực chua

- À.....à..... - Dương Phong lại sực tỉnh, hần vội lôi tiền ra thối cho nó - nhưng mà.....bạn đưa tờ bao nhiêu ấy nhỉ?

- Trời ơi là Phong!! - bà lão cốc lên đầu hần 1 cái rõ đau

- 50k, là cái tờ cậu đang để trên bàn kia kìa - nó hất mắt cho hần thấy

- Ồ.....ờ.....tiền của bạn đây - Dương Phong cúi đầu đưa tiền cho nó tỏ vẻ xin lỗi. Nhật Hạ nhận lấy tiền thì ngồi xuống ngay đó để ăn bánh luôn - cậu.....cậu không về sao?

- Trời mưa, tôi không muốn bị cảm - vậy mà hấn vẫn hết lần này đến lần khác 1 mực cứ cho rằng nó muốn làm hòa với hấn. Ai ngờ.....ai ngờ.....mọi chuyện lại chẳng bao giờ như mong muốn của hấn cả

Bạn đang đọc truyện *Người Tôi Thích Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.